

UMUT**48. KAVGA YILINDA!****Kuruluşun Koşulları ve Kaypakkaya'nın Tutumunu Kavrayarak****YENİLMEYECEĞİZ, YILMAYACAĞIZ,
UMUDU KUŞANACAĞIZ!**

Kaypakkaya yoldaşın bu süreçte izini sürdüğü şey devrimin olanakları ve fırsatları olmuştur. Ancak bununla yetinmemiş komünist önderlik temelinde bir devrim ve durmaksızın komünizm yürüyüşünün inşa edilmesine yönelik kesin ve kararlı tutumu oluşturmuştur.

KOLEKTİF DOĞRULTU

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

16 NİSAN-30 NİSAN 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 59 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

s.4

**Ölümlerle Boğuşan İşçiler,
Üç Maymunu Oynayan Egemenler**

Salgın sınıfsal çelişkileri daha da keskinleştirmekte, iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi belirginleştirmektedir. İşçilerin canının burjuvazi ve onun temsilcisi devlet hiçbir değeri olmadığı, işçileri sefaletle mahkum ederek patronlara sınırsız destek sunduğu su götürmez bir gerçektir ve tüm çıplaklığıyla karşımızda durmaktadır. Devletin tüm kurumları da bu süreci algıyla, demagojiyle yürütmeye çalışacaktır.

GÜNCEL

s.8

**Dersim'de Kadın Cinayetleri:
"Adli" Değil Politik!**

Bu temelde yakın bir süreçte Munzur Nehri'nde kaybedilen Gülistan Doku ve tesadüf değildir ki yine Munzur nehri kıyısında cansız bedeni bulunan Esmâ Kılıçaslan'ın tam da devletin bu politik, kültürel, ideolojik yaklaşımının kurbanları olduğunu görmek ve buna karşı daha fazla ses ve daha aktif tavır göstermek; başta devrimci demokrat yurtsever kurumlar olmak üzere Dersim halkının görevidir.

"ya açlık ya salgın..." SINIF KİNİNİ KUŞAN!

3**POLİTİK-GÜNDEM**

işçilere ve yoksullara ölümü reva görenler yarattıkları zulümde boğulacak!

15**GENÇLİK**

salgın ve geleceksizlik sarmalında gençlik

20**ANI-ANLATI**

her devrim kendi kahramanlarını yaratır onlar da bizim kahramanlarımız...

Helin Bölek'in cenazesi polis terörüne rağmen toprağa verildi

İSTANBUL– Grup Yorum üyesi Helin Bölek'in cenazesini zorla Feriköy Mezarlığı'na getiren polis, cenazenin yıkanmasına izin vermeden defnettirdi.

Ölüm orucunun 288'inci gününde ölümsüzleşen Grup Yorum üyesi Helin Bölek için cenaze töreni yapılmasını engelleyen polisler, cenazenin cemevine götürülmesine engel oldu.

CEMEVİNE İZİN VERİLMEDİ

Bölek'in Sarıyer Armutlu Mahallesi'ndeki "Direniş Evi"nde bulunan cenazesi, sabah erken saatlerde Okmeydanı Cemevi'ne yıkanması için yola çıkarıldı. Cenaze aracının önünü kesen polisler, cenazenin cemevine gitmesine izin vermemekle, Feriköy Mezarlığı'na getirdi. Okmeydanı Cemevine de giriş-çıkışları kapatan polis mezarlığı yürümek isteyen çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

MEZARLIK YASAKLANDI

Polis ablukasına ve engellemelere rağmen mezarlığa giren, Partizan okurları, ESP üyeleri ve Halk Cephelilere polis mezarlığın içinde gaz bombaları ve zırlı araçlar eşliğinde saldırdı. Polisler, kitlenin Helin Bölek'i sahiplenmesini engellemedi. Mezarlığın girişinde de toplananlara TOMA ile saldıran polis kitleyi dağıtamadı.

Polisler, avukatlar, Helin Bölek ve İbrahim Gökçek'in ailesinin mezarlığa girmesine izin verdi. Polisler, mezarlığa zorla getirilen cenazeyi yıkanmadan defnedilmesini istedi. Aile ise cenazelerini yıkamadan defnetmeyeceklerini söyledi. Aile seyyar gasilhane ile cenazeyi yıkayarak dini vecibeleri yerine getirdi. Ailesi ve yoldaşları cenazeyi sloganlarla toprağa verdi.

Sanatçı ve yazarlar: Mustafa Koçak ve İbrahim Gökçek'in talepleri kabul edilsin

HABER MERKEZİ- Ölüm orucundaki İbrahim Gökçek ve Mustafa Koçak'ın taleplerini çektikleri videolarla sosyal medyadan duyuran sanatçı ve yazarlar, "İbrahim ve Mustafa'yı yaşatalım" diye seslendi.

Birçok sanatçı ve yazar, konser yasaklarının kaldırılması, keyfi gözaltı ve tutuklamaların son bulması, üyeleri hakkında çıkartılan arama bültenlerinin kaldırılması, tutuklu olan gurup üyelerinin serbest bırakılması talebiyle 302 gündür ölüm orucunda olan Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek ve 'adil yargılanma' talebiyle 287 gündür ölüm orucunda olan Mustafa Koçak'a destek verdi.

Gökçek ve Koçak'ın taleplerini dile getirdikleri videoları sosyal medya hesaplarından paylaşan sanatçı ve yazarlar, "İbrahim ve Mustafa'yı ya-

Turan, Gurup Yorum eski üyeleri Hilmi Yarıyıcı, Efkan Şeşen, Sinema sanatçısı Menderes Samancılar, Müzisyen Cahit Berkay, Tiyatrocu Levent Üzümcü, Müzisyenler Erdal Erzincan ve Mercan Erzincan, Opera Sanatçısı Güvenç Dağüstün, Müzisyen Metin Kahraman, Sinema sanatçısı İlyas Salman, Türkiye İşçi Partisi Milletvekili Barış Atay, Müzisyen İlkay Akkaya, Müzik Yapımcısı Hasan Sallık, Tiyatrocu Bülent Emrah Parlak, Müzisyen Onur Akın, Müzisyen Güneş Duru, Müzisyen Hüsnü Arıkan, Müzisyen Özcan Şener, Müzisyen Sadık Gürbüz, Müzisyen Tolga Sağ, Müzisyen Cihan Keşkek.

KONSER YASAKLARINA SON VERİLSİN
LİSTELER KALDIRILSIN
GRUP YORUM ÜYELERİ SERBEST BIRAKILSIN
HAKKIMIZDA AÇILAN DAVALAR DÜŞÜRÜLSÜN

şatalım" çağrısında bulundu.

Dayanışma çağrısında bulunan yazar, müzisyen, oyuncu ve sanatçılar şöyle: Zülfi Livaneli, Ataol Behnemoğlu, Mazlum Çimen, Hüseyin

Ölüm orucunda olan Mustafa Koçak 30 kiloya düştü

HABER MERKEZİ- Ceza İnfaz Sisteminde Sivil Toplum Derneği (CİSST), ölüm orucunun 282. gününde olan Mustafa Koçak'la ilgili bilgilendirme yaptı. Mustafa Koçak'ın, ölüm orucunun 254. gününde zorla müdahale ve işkenceye maruz kalmıştı. Koçak, ailesiyle 29 Mart'ta yaptığı son telefon görüşmesinde bacaklarının artık hiç tutmadığı ve iyice hissizleştiğini söylemişti.

TİHV Başkanı Adli Tıp Uzmanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'nın hazırladığı raporu aktaran CİSST, dün itibarıyla ölüm orucunun 281. gününde olan Mustafa Koçak'ın durumunun kötüleştiği, kilosunun 30'a, beden kitle endeksi ise 11,02'ye düştüğü ve sadece bu ve-

"20 YIL İÇİNDE YAŞAMINI YİTİREN MAHPUSLARIN BİLİNER SAYISI 4.288'DİR"

Yetkilileri göreve çağırarak CİSST açıklamasında şunları kaydetti:

"Türkiye hapisanelerinde son 20 yıl içinde yaşamını yitiren mahpusların bilinen sayısı 4.288'dir. Açlık grevleri ve ölüm oruçlarında yüzlerce mah-

pus yaşamını kalıcı sağlık sorunları ve sakatlıklarla sürdürmek zorunda kalmıştır.

Hiçbir şeyin yaşamdan daha kutsal olmadığını düşünen bizler, geçmişte yaşanan acı tecrübelerin tekrar yaşanmaması için Mustafa Koçak'ın ölüm orucu eyleminin, olası ölüm ve geri dönüşü olmayan sakatlıklar ya-

şanmadan önce sona erdirilmesi için gerekli insani duyarlılığın gösterilmesini ve demokratik yollarla çözüme kavuşturulması için yetkilileri göreve çağırıyoruz. Mahpusların açlık grevi sürecinde bağımsız sağlık heyetleri tarafından takip edilme talepleri yerine getirilmeli, kelepçeli muayene ve tedaviye zorlama gibi insanlık onuruna ve İstanbul Protokolüne aykırı uygulamalara derhal son verilmelidir."

MUSTAFA KOÇAK'A DESTEK AÇLIK GREVİNE

JANDARMA SALDIRDI

İzmir Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde 287 gündür ölüm orucunda olan Mustafa Koçak'a destek için hapishane önünde bekleyen annesi ve babasının da içinde bulunduğu 10 kişi gözaltına alındı.

Açlık grevini ölüm orucuna dönüştüren ve 30 kiloya düşen Mustafa Koçak, eylemini 287 gündür sürdürüyor.

Koçak'a destek için kardeşi Mine Koçak ile Sinan Yanbal ve Mahir Kılıç da dün 1 haftalık destek açlık grevine başladı.

Ancak bugün (14 Nisan) 1 haftalık açlık grevi yapanların Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishane

önünde durmaları Valilik tarafından yasaklandı. Yasaklamanın ardından Jandarma, hapishane önünde bekleyen Mustafa Koçak'ın annesi ve babasının da içinde bulunduğu 10 kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınanların isimler şöyle: Hasan Koçak, Zeynep Koçak, Kader İnci, Erdinç İnci, Mahir Kılıç, Ayça Kılıç, Sercan Çakır, Volkan Algül, Hüseyin Sezgin

İşçilere ve Yoksullara Ölümü Reva Görenler Yarattıkları Zulümde Boğulacak!

“Evde kal” çağrılarında halkın nasıl yanıt olduğunu anlattırmanın telaşıyla uzatılan mikrofonla sistem medyası istediği yanıtı alamasa da milyonların sesi ulaşmıştı mikrofonu. “*Şu anda çok mağdur durumdayım. Şimdi çocuklarım aç kalmışlar diye dilenmekten geliyorum. Bana diyorlar ki, ‘Çıkma, çıkma’. Mecbur çıkacağım. Bir gelir olmayınca ne olacak? Mecbur haliyle kendimi dışarı atacağım. Şu anda ben dilenmekten geliyorum, kim bunu biliyor? Sadece ‘Çıkma, çıkma’ yapıyorlar.*” Milyonlarca işsiz-yoksul halkı temsil eden bu çığlığa ve isyana devletin yanıtı gecikmeksizin gelmiş ve “*Geber*” denmiştir. İstanbul Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdür Yardımcısı Nail Noğay’ın sosyal medya hesabı üzerinden verdiği tepki, devletin emekçi-yoksul halka dönük salgın politikasını tek kelimeyle özetlemiştir.

Salgının Türkiye’de görüldüğü 11 Mart’tan bugüne yani bir aylık zaman diliminde geliştirilen ve adına tedbir denilen ne varsa başta işçiler olmak üzere halkın salgından korunmasından öte, devletin salgınla “mücadelesine” dönük bir algı operasyonunu kapsamaktadır. Covid-19’un Türkiye’den önce görüldüğü ülkeler ve buralarda yaşananlar çok yeni ve somutken Sağlık Bakanı büyük bir ayırmayla “bu kadar hızlı yayılacağını bilmiyorduk” söylemi yapılan algı operasyonunu gölgede bırakmıştır. Devlet salgının ilk günlerinden bugüne geliştirdiği tedbir ve uygulamalarla salgına karşı korunmanın sınıfsal ayrımlarını belirginleştirmiş ve netleştirmiştir. Üretimin sürdürülmesi şartı salgın günlerinin vazgeçilmez temel dayanağı olmuş ve alınan önlemlerin tümünden işçiler muaf tutulmuştur. Ulaşımaya getirilen sınırlamadan işçi servisleri muaf tutulmuş, “evde kal” tedbiri işçileri kapsamamış ve nihayetinde sokağa çıkma yasağının getirildiği günlerde de işçiler yasağın dışında kalmıştır. İşçilerin ücretli izin hakkı hiçbir koşulda uygulanamazken, getirilen göstermelik “üç ay işçi çıkarma yasağı” “tedbir” kapsamında işçi sınıfının haklarını korumanın ötesinde yine sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir ve yine salgın koşullarında ya açlıkla ya hastalıkla yüz yüze bırakılan işçi ve emekçiler, salgından ölmedikleri durumda iş cinayetleri ile ölüme terk edilmektedir.

Hiçbir sosyal mesafeyi dinleyemeyen halk, iş bulma kurumlarının önünde oluşturduğu uzun kuyruklarda çaresizliğini ve gelecek kaygısını anlatmaktadır. Resmi ağızların ifade ettiği bu dönemde işsiz kalan 4 milyon kişi için virüse yakalanma korkusu açlık ve geleceksizlik korkusundan daha fazla değildir. Salgın günlerinin sınıfsal karakterinin resmedildiği bu kareler, aynı zamanda sınıfsal çelişkilerin daha da derinleşmesi ve keskinleşmesi anlamına gelmektedir.

Salgın günlerinde geliştirilen “biz bize yeteriz” kampanyasından istenilen sonuç alınamamış ve boş kasanın hangi kapı çalınarak doldurulacağı kara kara düşünölmeye başlanmıştır. 1 milyar 500 milyon liranın toplandığı kampanya döneminde elde edilen gelirle saraya yeni lüks araç ihalesine girilmiştir. Talan ve hırsızlıkta sınır tanımayan egemenlere halkın yolsuzluklardan duyduğu güvensizliğinde yansıdığı bu kampanya, egemenler açısından hem siyasal açıdan hem de ekonomik açıdan fiyaskoyla ilerlemektedir.

Salgın sürecini yönetemeyen hakim sınıfların tüm manipüle amaçlı açıklamaları aradan zaman geçmeden ellerinde patlamaktadır. 10 Nisan günü İçişleri Bakanlığı’nın hafta sonu için ilan ettiği sokağa çıkma yasağı ellerinde patlayan bir uygulama oldu. Alınan kararın yarattığı panik ve kaygı virüs salgınına karşı alınan tüm tedbirleri yok sayarak halkın gıda ürünü satan yerler başta olmak üzere, sokağa dökülmesine ve ihtiyaç temini mücadelesine dönüştü.

Başta tedbirin neden geç açıklandığı, kim tarafından karar altına alındığı, virüsün bu kararla yayılma zemini bulunduğu tartışmaları güçlü bir şekilde sürdürüldü.

Süleyman Soylu ilk tepkileri “erken ilan etmiş olsak da bu panik ve kaygı olacaktır. İki üç gün öncesinden kararı alsak iki üç boyunca bu tablo oluşacaktı” diyerek savundu. Daha sonra kararı “bizzat cumhurbaşkanının aldığı” ilan etti. Bu açıklamaların peşi sıra 12 Nisan Pazar saat akşamı “tüm sorumluluğun kendisine ait olduğunu, cumhurbaşkanının kendisini affetmesini” söyleyerek İçişleri bakanlığından istifa ettiğini açıkladı. İstifa sonrası oluşan tablo ise yaklaşık 3 saatlik yoğun bir şovenizm kampanyasına dönüştü. Süleyman Soylu’nun ne kadar iyi bir Kürt düşmanı olduğuna dair kanıtlar sunularak “va-

tana hizmet etmeye” devam etmesi, devrimci-demokratik güçleri baskı-lama-sindirmedi ne büyük başarılar elde ettiği, eline ezilenlerinin kanının ne kadar bulaştığının övgüleri intihar girişimleri, sokak gösterileri, sosyal medya kampanyaları örüldü. Nihayetinde Cumhurbaşkanı istifayı kabul etmediğini kamuoyuna açıkladı.

Bu olayla birlikte şunlar ortaya çıkmıştır: **Birincisi**, bu mesele böyle bir kampanya ile kapanırken, hafta sonuna girilirken alınan sokağa çıkma yasağının oluşturduğu tablonun üstü bu yaygarada örtüldü. Ortada bir suç ve hata olduğu kabul edildi ama bunun faili belirsizleştirilmiş oldu.

İkincisi, büyük bir öfke ve tepkiye neden olan sokağa çıkma yasağının ilan edilme biçimi ve virüs salgınına yaygınlaştırmayı içerecek şekilde yarattığı panik durumunun sorumluluğu Tayyip Erdoğan’ın üzerinden ustalıkla çekildi. İstifa yaygarası ile mesele kapatıldı, kamuoyunun bir kısmı Süleyman Soylu üzerinden politik bir seferberlikle devlet politikasına angaje edildi. Bunun yanında affedici cumhurbaşkanı, “vatan sevdası” için yanıp tutuşan ancak halk düşmanlığında kellesini verecek bir faşisti affederek şovenizm kampanyasının kaymağını toplamış oldu.

Üçüncüsü, Süleyman Soylu AKP içindeki iç klik mücadelesinde bir tarafını oluşturmaktadır. Bu kesim sağlık bakanının aylarca verdiği emeğin bu sokağa çıkma yasağıyla berbat edildiği propagandasıyla Süleyman Soylu’yu dolaylı hedefe oturttu. Soylu önce “bu kararı cumhurbaşkanı aldı” diyerek bunları bertaraf etti. Daha sonra istifa edip onun kabul edilmemesiyle iç klik çatışmasında biraz daha elini güçlendirip, daha etkin bir politik aktör olarak birkaç saat içinde güç kazanmayı başardı. Ancak bu gelişme AKP içinde kapışmaların bir düzeyde seyrettiğinin de göstergesi olmuştur. Tüm bunlardan dolayıdır ki Erdoğan, 18-19 Nisan günlerini kapsayan sokağa çıkma yasağını 13 Nisan’da açıklamıştır.

“Covid-19 salgınına kendileri için fırsata çevirmeye çalışan devletin uzun süredir beklettiği ve salgınla birlikte apar-topar gündeme aldığı infaz yasağındaki değişiklikler bir haftalık meclis görüşmelerinin ardından yasalastı. Yakın döneme hazırlık kapsamında değerlendirilmesi gereken infaz yasağı değişimi katilleri, uyuşturucu baronlarını ve tecavüzcülerin serbest

kalmasını sağlarken, devrimci tutsaklara daha ağır tecrit ve yaptırımlar getirmektedir. Hapishaneleri boşaltma hamlesi tutsakların salgına karşı korunmasını değil, tüm devrimci, demokrat, ilerici kesimlere yer açmaktır. Halkın işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, en demokratik hakların budanmasına sessizliği, suskunluğu çok uzun sürmeyecektir. Bunu çok iyi bilen sistem şimdiden önlem geliştirmekte ve her zamanki gibi ilk yöneleceği kesim halkın örgütlü, öncü güçleri olacaktır. Yapılan düzenlemenin kapsam ve mesajı tüm toplumdur ve ciddi bir korku duvarı ile birlikte halk sindirmeyle teslim alma politikaları bir kez daha gündeme gelmektedir. Ancak bundan önce olduğu gibi bundan sonrada bu saldırılara karşı direniş saldırının odaklandığı tüm mevzilerden yükselcektir.

Yine sosyal medyaya dönük kısıtlama, sansür ve kullanıcılarına dair çeşitli yaptırımları kapsayan yasada onaylanarak yürürlüğe konuldu. Sisteme karşı sesin yükselbileceği tüm alanları kuşatma altına almaya çalışan egemenler, bu cendereye rağmen patlamayı engelleyemeyecek, erteleyemeyecektir.

Emperyalist-kapitalist sistem ve onların uşakları mevcut politikalarıyla kitleleri yönetmekte, sistemlerini ayakta tutmakta tıkandıkları bir dönemi yaşıyordu. Tutundukları ve geliştirdikleri saldırı politikaları bu tıkanıklığı aşmak içindi. Çok yönlü olarak yaşadıkları kriz hali Covid-19’la daha da derinleşmiş, ancak bu süreci hangi strateji ve politikayla aşacaklarını belirlemiş durumda değiller. Halihazırda baş vurdukları geleneksel politika daha fazla zor ve baskı olmuştur.

Bu politikanın karşısına ezilenlerin sadece ülkemizde değil dünyada da yükselteceği özgürlük çığlıklarına hazırlanmak, hazırlıklı olmak meselenin bu kısmındaki temel noktadır. Mesele komünist öncünün bu sürece hazırlığıdır ve bu konudaki temel yaklaşım kitlelerin savaşa hazırlanması için öncünün de tüm hücreleriyle savaşa hazır hale gelmesidir. Kopacak fırtına ancak böyle karşılanacak, kitleler savaşa böyle hazırlanacaktır. Kuruluşunu kutlamaya hazırlandığımız Proletarya Partisi 48. yılını, yığınların, korkunun, kaçkınlığın kol gezdiği bir dönemde savaşın içinde çelikleşme, gelişme ve ilerleme kararlılığı ile karşılamaktadır. Bu ruh ve inançla, bu irade ve kararlılıkla kopacak fırtınaya hazırlanalım...

Ölümlerle Boğuşan İşçiler

Üç Maymunu Oynayan Egemenler

Koronavirüs ülkemizde hızla yayılmaya devam ediyor. Birçok devlet gibi salgının ilk günlerinde hiçbir tedbir almayan faşist iktidar, salgın yayıldıktan sonra göstermelik tedbirler almaya başladı. Tedbir diye açıkladıkları ilk şey, üretim adı altında patronları ve kendi sermayelerini koruyacak ekonomik destek paketleri açıklamak oldu. Halka ise "herkes kendi OHAL'ini ilan etsin" diyerek salgınla kendi başınıza mücadele edin dendi. Salgına karşı yapılması gerekenler konusunda doğruları ortaya koyan bilim insanlarının ve doktorların önerilerine kulaklarını tıkayan devlet, sadece ve sadece üretimi, ihracatı korumaya odaklandı. Egemenler üretimi devam ettirme ve kar hırsı uğruna işçileri alınan tüm "tedbir"lerden muaf tuttu. Bu da yetmiyor gibi salgını ekonomik fırsata çevireceklerini propaganda ederek, salgın sonrasında "güzel günler bizleri bekliyor" diyerek halkın tepkisini satın almaya çalıştılar. Aldıkları "tedbirler" işçi sınıfına verdikleri değerin yansıması, burjuvazinin aynasıydı.

Peki ne oldu sonra? Salgın hızla yayıldı, halk sağlık hizmetlerinden yoksun bir biçimde bir başına bırakıldı. Vaka ve ölüm sayıları artarken devlet göz boyamak için 65 yaş ve üstü insanlara sokağa çıkma yasağı getirdi. Yeterince belirti göstermediği için salgının en çok gençler üzerinden yayılabileceği bilinmesine karşın yaşlı insanlar üzerinden senaryolar yazıldı, ölümler açıklanırken bu insanların "yaşlı" ve "hasta" olduğu özellikle vurgulandı. Virüsün yayılmasını gizleyemeyen devlet sürekli olarak hedef şaşırtmaya çalıştı.

İlerleyen günlerde seyahat kısıtla-

maları; il, ilçe, köy bazında karantina ve 20 yaş ve altı gençler için sokağa çıkma yasağı kararı alan devlet bir kez daha göz boyamaya çalıştı. Tüm bu göstermelik tedbirler salgının yayılmasına engel olmuyordu. Çünkü işçiler sağlıksız koşullarda, dip dibe çalıştırılmaya devam ediyordu. Devletin üretimi ve patronları ayakta tutmaya endekslı salgın politikası, üretim zorunluluğu dayatarak; işçilere, kendi başınızın çaresine bakın diyerek bütün halkı salgının hedefi haline getirdi. İktidar ve patronlar kârlarını korumaya o kadar şartlanmışlardı ki ek bir genelge yayınlayarak 20 yaş ve altındaki kişiler eğer

rinde koronavirüs vakalarını gizledi. Fabrikalarda, şantiyelerde işçiler hastalanmaya, karantinaya alınmaya başladığında ise patronlar gerçek yüzlerini göstermeye başladı. İşten atma ve tazminat haklarını gasp etme tehdidiyle işçiler çalışmaya zorlandı.

ÖLÜM PAHASINA ÜRETİM!

Akar Tekstil'de ise patron fabrikada koronavirüs çıkması nedeniyle iş bırakan işçilere sopalarla saldırdı ve Akar'da 50'yi aşkın işçinin testi pozitif çıktı. Valfsan patronu işçilere "üretim durursa tazminatsız işten

rını araçsız bir şekilde göndermeye başladı. Oysaki yasaya göre işçilerin sağlığını tehdit eden çalışma ortamı varsa işçiler çalışmaktan kaçınabilirler. Ama ortaya çıkan tabloda zayıf burjuvazinin zorba iktidarını görmekteyiz. Sağlık Bakanlığı'nın koronavirüsle mücadele kapsamında işyerlerinde alınan "önlem"lere dair yayımladığı broşürde; maske takma kurallarına "tam uyularak" çalışılan bir işyerinde bir işçiye Covid-19 tanısı konulması durumunda diğer işçiler maskelerini takarak çalışmaya devam edecek ve hastalanan işçinin yakınında çalışanlar "yakın temaslı" kategorisinde değil "temaslı" kategorisinde değerlendirilecek yani bu işçilere karantina uygulanmayacak. Burjuvazi üretimi işçilerin ölümü pahasına devam ettiren kendi yasalarını çiğnemekten bile çekinmemektedir. Bu durum açık bir biçimde gösterdi ki devlet, yasaları, valisi ve polisi ile patronlar için seferber olmuştu. Faşist devlet, gerçek niteliğini, yani patronların devleti olduğunu açıkça ortaya koydu.

işçiye sokağa çıkma yasağının onlar için geçerli olmadığını açıkladı. Seyahat yasaklarının ticari işler ve işçi servisleri için geçerli olmadığını da duyurdular. Ne olursa olsun, işçiler ve aileler büyük risk altında olsa da çarklar dönmeli, işçiler çalışmalı, patronların ve devletin kasası dolmaya devam etmeliydi. Son olarak ise Türkiye'de iki günlük sokağa çıkma yasağı ilan edildi bu yasağın hafta sonuna getirilmesi ise işçi-emekçiler açısından çok manidar oldu ve sokağa çıkma yasağının haftasonları olarak devam edeceği de duyuruldu.

Devletin işçi düşmanı politikasından cesaret alan patronlar onlarca işye-

atarız" diyerek tehditte bulundu. İnşaat işçilerine "çalışırken virüs kaparsam tüm sorumluluk bana aittir" taahhünamesi imzalatıldı. Galataport şantiyesinde koronavirüs pozitif çıkmasına rağmen işçiler çalıştırılmaya devam edildi ve üretime devam kararı sonucunda Dev Yapı-İş Sendikası temsilcisi Hasan Oğuz hayatını kaybetti. HCS Kablo genel müdürünün koronadan ölmesi ve 5 işçinin de testinin pozitif çıkmasına rağmen üretim sürdürülüyor. "Evde kal" çağrılarını yapan devlet, kargo çalışanlarını fazla mesaiye ve kölece çalışmaya zorladı ve onlarca kargo çalışanının testi pozitif çıktı. Şok Market internet üzerinden verilen siparişlerde evlere çalışanla-

Mart ayına dair yayınlanan işçi cinayetleri raporu, 114 işçinin bu süreçte katledildiğini, bunların kayda geçen 13'ünün koronavirüs nedeniyle olduğunu ortaya koydu. Biliyoruz ki yüzlerce fabrika ve şantiyede işçiler koronavirüsle mücadele etmekte, aileleriyle birlikte milyonlarca insan risk altındadır.

İŞÇİLERE SEFALET, PATRONLARA DESTEK!

Yeni "düzenleme"ye göre işten çıkarmalar yasaklandı ve işçilere İşsizlik Sigortası Fonu'ndan yapılacak yardımın koşulları esnetildi (!) Egemen sınıfların tarihi demagojilerle doludur. Bu düzenleme de "taşeron kadro müjdesi" gibi bir demagojiden ibarettir. İşten atma 'yasak'la-

nırken ücretsiz izin devreye giriyor. Patronlar işçiyi işten atamıyor ama ücretsiz izne gönderebiliyor. Ücretsiz izne gönderilen işçilere günlük 39.24 TL, aylık 1177 TL sefalet ücreti ödenecek. Patronlara destek sunulurken krizin yükü de işçilere ödetilmektedir.

Salgın sınıfsal çelişkileri daha da keskinleştirmekte, iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi belirginleştirmektedir. İşçilerin canının burjuvazi ve onun temsilcisi devlet nezdinde hiçbir değeri olmadığı bu süreçte işçiler için berraklaştı. Devletin, işçileri sefalete mahkum ederek patronlara sınırsız destek sunduğu su götürmez bir gerçektir ve tüm çıplaklığıyla karşımızda durmaktadır. Devletin tüm kurumları da bu süreci algıyla, demagojiyle yürütmeye çalışacaktır. Başta TÜİK'in ortaya koyduğu veri-

ler buna örnektir. TÜİK'e göre Ocak 2020 döneminde geçen yılın aynı dönemine göre işsizlik, genç işsizlik oranı, kayıt dışı çalışma "azaldı". Bu süreçte yüzlerce işçi işten atılmış ve bir kısmı da ücretsiz izne gönderilerek pasifleştirilmiştir. TÜİK sürecin yarattığı yönetme krizini gizlemek için üç maymunu oynamakta ısrarcıdır. Aynı şekilde sağlık sisteminin özelleştirilmesi ve sağlık alanındaki altyapı yetersizliği medya üzerinden yapılan algı operasyonlarıyla gizlenmeye çalışılmakta, sağlık emekçilerinin çalıştığı koşulların da üzeri örtülmektedir.

Ancak ülkemizde işçileri kuşatan zorba düzen sadece devletten, patronlardan güç almıyor. Bu süreçte patron ve devlet işbirlikçisi sendika bürokratları da işçi düşmanı yüzlerini bir kez daha göstermekten

geri kalmadı. İtalya ve İspanya'da sendikalar grev kararı alırken Türk İş Başkanı Ergün Atalay "lütfen işçi çıkarmayın" diye patronlara ricada bulundu. Oysa milyonlarca işçi işten atılmaya, ücretsiz izne gönderilmeye devam etti. Salgın bahanesiyle işçilerin yıllık izinleri gasp edildi. Kalanlar ise hastalık ve ölümlerle yüz yüze çalıştırılmaya devam etti. Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen, Kamu-Sen gibi işbirlikçi sendika ağaları ricacı olmakla da kalmadı. Patronların hazırladığı bildiriye imza atarak "üretim devam etsin" dediler. Belli ki işçi sınıfının patronlara karşı mücadelesi sendika bürokratlarının kafasına da yumruk patlamayı gerektiriyor.

"Tek kelimeyle bizi, sizin mülkiyetinizi yok etme niyetimizden dolayı kınıyorsunuz. Kesinlikle öyle; niyetimiz tam olarak budur." (Engels)

Her şey gibi virüs de sınıfsal bir özellik gösteriyor. Hastalananlar, ölüme sürüklenenler, işsiz ve aç kalanlar yine emekçilerdir. Bu sömür ve baskı sistemine dur demenin, emeğimizi ve yaşamımızı korumanın zamanıdır artık. Egemenlerin bizi içine çektiği korku ve belirsizlik sarmalını kırmalı. Hakim sınıflardan hesap sormadıkça, mücadeleyi yükseltmedikçe ne salgından ne de işsizlik ve açlıktan kaçamayacağımızı bilmeliyiz. Eğer işçiler evde kalmıyorsa, evde kalanlar gıda ve beslenme ihtiyaçlarını karşılamıyorsa, salgın gerekçesiyle hayata geçirilen yasaklar bizi susturmak dışında bir işlev görmüyorsa o halde itirazımızı yükseltmeli, hastalığı, açlığı, ölümü beklememeli, bize bunları dayatanlara karşı örgütlenmeli ve eyleme geçmeliyiz.

Siyasi tutsakları kapsam dışı bırakan infaz paketi meclisten geçerek yasalaştı

HABER MERKEZİ- 11 kanunda değişiklik yapan 70 maddelik Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi, Meclis Genel Kurulu'nda kabul edildi. HDP, CHP, İYİ Parti'nin teklifin tümü üzerindeki açık oylama talebi reddedildi.

Oylama elektronik açık oylama ile yapıldı. Teklif, 330 oyun kullandığı oylamada teklif 279 evet, 51 red oyuyla kabul edilerek yasalaştı.

Teklifin Genel Kurul'daki bugünkü görüşmelerinde 55-70 maddelerini kapsayan 3'üncü bölümü görüşüldü. Teklifin tüm görüşmelerinde 32,46, 48, 67'nci maddelerinde değişikliğe gidildi, 54'ncü maddesi ise tekliften çekildi.

Muhalefet teklife ilişkin görüşlerini dile getirirken, verdikleri toplamda 210 değişiklik önerileri ise AKP-MHP oylarıyla reddedildi.

HDP: AKP İKTİDARI AÇIK CEZAEVİNDE KALACAK TAVUKLARI DÜŞÜNÜŞ

HDP Şırnak Milletvekili Hüseyin Kaçmaz konuşmasında, infaz teklifinin toplumsal muhalefete ve siyasi taleplerine yönelik bir meydan okuma olduğunu belirtti. Kaçmaz, "Bu infaz yasası, içinde bulunduğumuz faşizm

diye değerlendirebileceğimiz bu koşullarda AKP Genel Başkanının ya da AKP iktidarının parmak salladığı, kendisi gibi düşünmeyen herkesi terörist gördüğü, öteki gördüğü ve düşmanlaştırdığı kurumun aslında yasallaştırılmasıdır. Bu teklife baktığımızda, öyle incelikli düşünülmüş ki bazı şeyler, açık cezaevinde kalan tavuklar bile hesaba katılmış 'Bu tavuklar ne

olacak?' diye. Bu tavuklar düşünülürken Kürt siyasetçiler, muhalif tutsak gazeteciler, bebekli anneler, ağır hasta tutsaklar ve çocuklar düşünülmemiş ama AKP iktidarı açık cezaevinde kalacak olan tavukları düşünmüş" dedi.

Kabul edilen bazı maddeler şu şekilde;

*Kasten öldürme, 'terör' örgütlü suçlar ve bu şekilde işlenen uyuşturucu suçları, cinsel dokunmazlığa karşı suçlar dışında kalan suçlarda hükümlü aldığı cezanın yarısını cezaevinde geçirecek. Bu cezanın 5'te 1'inde denetim serbestlik ile geçirecek."

* Hükümlük süresinin 5'te biri yerine, 10'nda birini iyi halle geçirmiş olan

infaz paketinden, "terör suçları" ile ilgili bilgilerin araştırılması için "ilgili makam" ya da savcılıkların talebi ve sulh ceza hâkiminin kararıyla, tutsakların hapisshaneden alınabilmelerine olanak veren madde çıktı.

Bu düzenleme ile savcılıkların yanı sıra istihbarat birimleri, tutuklu ve hükümlüyü hapisshaneden alarak, sorgulayabilecek. İnfaz Yasası'nın 92. maddesinde yer alan düzenleme, daha önce Ceza Muhakemesi Kanunu'nun (CMK) 250. maddesindeki suçlar için uygulanıyordu.

Ancak Özel Yetkili Mahkemeleri düzenleyen CMK. 250. maddesi 2012'de kaldırılınca, düzenleme dayanaksız kalmıştı. Bu kapsamda AKP ve MHP, infaz paketindeki ilgili yasaya, "terör ve örgüt faaliyeti çerçevesinde işlenen" ibaresi eklettirdi.

'80 darbesinde işkencecilerin kullandığı hapisshaneden tutsakların alınması yöntemi son olarak 2019 Kasım'ında Bakırköy Hapishanesi'nde yaşanmıştı. Zorla DNA örneği alınmak istenen Esin Kavruk hapisshanedeki işkence ile çıkarılarak Haseki Hastanesi'nde TMSH polislerine teslim edilmişti. Kavruk'tan işkenceyle DNA örneği alınırken, koğuştaki saldırıda bir tutsak vajinasına aldığı tekme darbesiyle yaralanmıştı.

İTİRAFÇILIK YASALLAŞTIRILDI

TBMM'den geçerek yasallaştırılan

"İşçi Sınıfının Sermayeye Karşı Tutumu Bu Dönemde Berraklaştı"

Yeni Demokrasi Gazetesi olarak Deriteks Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Ulaş Veysel Arslan ve İnşaat-İş Yönetim Kurulu Üyesi Özkan Özkanlı ile koronavirüs salgınının işçiler üzerindeki etkilerine, bu süreçte tekstil ve inşaat sektörlerinde yaşanan hak gasplarına dair bir video-söyleşi gerçekleştirdik. Söyleşinin kısaltılmış halini siz okuarlarımızla paylaşıyoruz.

YENİ DEMOKRASİ: Öncelikle hoş geldiniz. İlk sorumuzu Veysel Arslan'a yöneltmek istiyorum. Salgının deri ve tekstil sektöründeki işçilere etkisi, ortaya çıkan sorunlar nelerdir?

ULAŞ VEYSEL ARSLAN: Tekstil büyük bir çalışma alanına sahip. Ülke genelinde 1 milyon 200 bine yakın kayıtlı tekstil işçisi bulunmakta. Tekstilde kayıt dışı çalışma oranı yüzde 40 ile 60 arasında –bölgeye göre de değişiyor. Bugün biz 2 milyona yakın tekstil işçisi olduğunu söyleyebiliriz. Bunun yaklaşık 500 bini İstanbul'da. 400 bin Avrupa yakasında 100 bin ise Anadolu yakasında olmak üzere 500 bin tekstil işçisi var.

Koronavirüsle birlikte gündemleşen bazı temel sıkıntı ve sorunlarımız var. Virüs süreciyle birlikte ortaya çıkan en büyük risk; sağlığın korunması için

gerekli hijyen koşullarında alınmayan tedbirlerdir. Bu durum işçilerin sağlığını kaybetmesi, yaşam ve ölüm arasındaki mesafesinin daralmasıyla ilgili. İşçiler daha önce yoksullukla, asgari ücretle -kölelik ücreti- ge-

çinmekte zorlanırken bir nevi "yaşadım" diyebilmesinin koşulunu göremiyorsunuz. Yani koronavirüs sürecine kadar işçiler yalnızca hayatta kalma, geçimini sağlama mücadelesiyle baş başalardı ama virüsle birlikte bu hayatta kalma becerileri bile kısmen ellerinden alındı. Daha önce işsizlik ve asgari ücret arasında bir denklem vardı. Bu denklem, ölümü gösterip sıtmaya razı eden bir denklemdi. İşçi, işsiz kalmaktansa asgari kölelik ücretiyle devam ediyordu. Şimdi bu denklem şöyle bir yön değiştirdi; iki ölüm arasında tercihte bulunma. Yani 'Çalışmazsanız ölür-

sünüz', işçilerin temel kaygısı budur. Her gün geçim sıkıntısıyla, bir sürü ekonomik sıkıntıyla karşı karşıya kalmak 'ölümü' ifade ediyordu. Şimdiyse bu somut bir şeye dönüştü çünkü artık fiziki anlamda da bir ölümden bahsediyorsunuz.

Artık ölümü gösterip sıtmaya razı etme değil iki ölümden birini tercih etmek söz konusu. Önce çalışmazsanız öldürdünüz ama şimdi işçiler için şöyle bir şey var; çalışırsanız da yaşama garantiniz yok çünkü virüs var. Fabrikadan çıktığınızda başka bir mesele fabrikada kaldığınızda başka.

Formalite icabı yürütülen bir iş sağlığı ve güvenliği tedbirleri var, sendikal olmayan yerlerde ise tamamen patronun inisiyatifine kalmış vahim boyutlarda tedbirler var. Örnek veriyorum; deri sektöründe günlük değişmesi gereken maskeler var –deri sektörü

kimyasalın yoğun olduğu alanlar. Deri arıtma-temizleme bölümlerinde günlük maske değişmesi gerekirken maskelikten çıkmış diyebileceğiniz 4 ay kullanılmış maskeler var. Maske işlevi göremeyecek formalitede, görünbilir bir maskenin varlığı söz konusu. Mesela haftalık değişmesi gereken eldivenler var ama neredeyse 1 seneyi aşkın aynı eldivenler kullanılıyor.

Alınan 'tedbirlerle' (!) ilgili ya da biz buna tedbirsizlik diyelim; alınmayan önlemlerle ilgili işveren ve hükümetin mantığı sahada ortaya çıkan gerçeklikle beliriyor. İşyeri sahipleri ise hijyen önlemlerini vitrin süsünden öteye götürmüyor. Örneğin; 600 kişinin çalıştığı fabrikada 4 tane tuvalet var. Yani bırakın hijyen koşullarını kullanacak sabun bulamıyorsunuz. Yemekhanenin kapasiteleri belli, 1 masada 4 tane işçi oturmak zorunda. Bunu sosyal mesafe kuralına uyarlasanız en az 4 tane daha yemekhane kurmanız, belli ki işveren buna zaten adım atmayacak. İşçiler mecbur burada yemek yiyecekler. Makinelerin arasında dahi 30 veya 50 santim arasında bir fark var. Bant sistemiyle üretim yapılan yerlerde muazzam bir dip dibe çalışma var, yemekhane kuyruğu hakeza öyle. Ser-

"Evde kal" çağrıları bu kadar ciddi ve yaygın olarak yapılıyor bir yandan da işçilerin fabrikalarda çalışmaya gönderilmesi bir akıl tutulması gibi geliyor. Tabii ki bu akıl tutulmasının bize cevabı çok net; sermayenin işçi sınıfına layık gördüğü yaşam bu aslında.

vislere biniyorsunuz; servis sayısının 4 kat artırılması gerekirken işveren bundan tasarruf ediyor. Bununla birlikte fabrika içerisinde virüse yakalanmış bir işçinin –koronavirüsün çok acil bir tanı ve tahlili yok biliyorsunuz, 14 günlük bir kuluçka süresi var, 14 gün boyunca birçok işçi arkadaşına bulaştırabilir. Bırakın 14 günü 3 günde bin kişilik bir fabrikaya koronavirüsün yayılmasının önünde hiçbir engel yok. Örneğin işçi servisleri bir tek fabrikaya ait değil belli saat dilimleri arasında o fabrikaya çalışıyor. Bir fabrikaya işçi taşıyan servisler aynı zamanda başka bir özel sektör alanı veya okul servisi olabiliyor. Bunun tedbiri alınmadığında virüsün ne kadar yayılabileceğini görüyoruz.

Küçük ölçekli işyerleri ile ilgili en büyük temel sıkıntı şu; kayıt dışı çalışmanın olduğu yerler -merdiven altı nitelendirmediğimiz yerler. Buralarda çalışan işçilerin sağlık güvencesi yok. Pandemi ilan edilse de özel hastanelerde para alındığı haberleri geliyor, bir işçinin ödeyeceği meblağları düşünün, çok ciddi bir denetimsizlik var.

Tekstil alanı da inşaat alanı da yoğun olarak sosyal mesafelenme probleminin yaşandığı alanlar, bu tartışılmaz ama bir yandan da içimizi acıtan başka bir şey var. Sürekli olarak Sağlık Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı 'evde kal' çağrıları yapıyor. Bankalar, büyük fabrikalar ve çeşitli sermayedarların da bu yönde dev panolarda reklamları var. Şimdi ortada büyük bir mantıksızlık var. Bunun arkasında da işçilerin değerinin nerede görüldüğü var. "Evde kal" çağrıları bu kadar ciddi ve yaygın olarak yapılıyorken bir yandan da işçilerin fabrikalarda çalışmaya gönderilmesi bir akıl tutulması gibi geliyor. Tabii ki bu akıl tutulmasının bizce cevabı çok net; sermayenin işçi sınıfına layık gördüğü yaşam bu aslında.

ÖZKAN ÖZKANLI: Geçenlerde bir tane soytarının, 'ekmeğimiz yok açız' diyenlere 'geber' demesine tanık olduk. Bunun gibi binlercesi var. 'Evde kal' deniyor fakat bunun doğalgazı var; elektriği var; suyu var. Ekmeği var; çocukların ihtiyaçları var, bunları kim ödeyecek? Sosyal bir devletten bahsediyoruz (!) fakat o sosyal devletin halkına dayattığı bir IBAN numarası var. Sosyal devlet, halkın bütün haklarını verendir, bu sürece sosyal devlettir; sosyal devlet bu değildir

-sosyal devlet yalanının da teşhir olduğu bir dönemdeyiz.

ARSLAN: Bizde yaşanan şeyin başka bir boyutu ABD'de de vardı. Teksas'ta vali yardımcısı, 'Halk sağlığı tedbirlerinin ekonomiye zarar verdiğini görmektense ölmeyi tercih edeceklerini' söylemişti. Bu aslında sermayenin ve bunların temsilcisi hükümetlerin niyetinin çok açık biçimde ifade edilmiş hali, bunlar saklanamayacak boyutta

olan ifadeler. Bunun diğer yöneticiler tarafından söyleniyor olması bunun desteklenmediği anlamına gelmez, ülkemizde gösterilen pratik de bunu destekliyor. OECD ülkelerinin virüs karşısındaki önlemlerine baktığınızda bu işçi sağlığını önemseyen bir boyutta değil. Bu bir olgu, bugün ayakkabı fabrikasında çalışan bir işçi bana şunu söylüyor: 'Ben kendimi bir işçi olarak hiçbir zaman bu kadar değersiz görmemişim.' Bugün çalışan işçilerin hâlet-i ruhiyesi tam da buna denk düşüyor.

YD- İşçilerin, devletin ve patronların onlara nasıl baktığını anladığı bir durum söz konusu. Aslında virüs bize sistemin teşhirini de sunuyor. İnşaat şantiyelerinden de koronavirüs haberleri gelmeye devam ediyor, sayılar öncekine göre çok daha fazla. Kocaeli Tekfen'de 20 işçide virüs tespit edildi. Yapılan yalnızca 40 testten 20'si pozitif çıktı. Yani test yapıldıkça daha fazla çıkma potansiyeli de var.

Egemenler, işçileri ya virüs ya da ölüme seçmek zorunda bırakıyor. Çalışsan da ölümlerle burun buruna olduğun bir tablo söz konusu. Şimdi de Özkan Özkanlı'ya sorumuz yönelmek istiyorum. Peki bu süreçte inşaat işçileri neler yaşıyor?

ÖZKANLI: Aslında üretimin bütün alanlarında ortak sorunlar var. Fakat inşaatta şöyle bir durum söz konusu; şantiyede kalan işçiler ağırlıklı olarak birbirilerine bulaştırıyorlar virüsü. Örneğin; bir işçi virüsü kaptı ve bunu şantiyeye taşıdı. Kendi ekibini düşünelim; mesela 20 kişilik bir ekip. Virüsün şantiyede dolaşarak 14 günde bütün şantiyeye yayılması durumu söz konusu. Şantiyeler, hijyenik alanlar değil ki bulaşmasın. Virüs ön-

yor. İşçiyi borçlandırıyor, sermayeye destek çıkıyor.

YD- Galaport'ta 3 işçinin koronavirüs testi pozitif çıkmıştı. Bugün Dev Yapı-İş Sendikası temsilcisi hayatını kaybetti...

ARSLAN: Sahada alanda birlikte birçok eylem yaptığımız bir arkadaşımız Hasan. Buradan Dev Yapı-İş Sendikası'na başsağlığı diliyor, acılarını paylaşıyoruz. Değerli bir dostumuzu virüse karşı alınmayan önlemler neticesinde kaybettik.

ÖZKANLI: Hasan arkadaşın kaybı bizim için acı. Bizim de sendikamızın kuruluşunda yer alan bir üyesi, ciddi bir üzüntü yaşıyoruz.

Galataport'ta çalışan arkadaşlar sorunların ve direnişin koronavirüs öncesinde başladığını söylüyor. Başından itibaren temizliğe önem verilmediğini belirtiyorlar. Birçok gurbetçi işçi çalışıyor Galaport'ta, bunları beyan ediyorlar. En son genel bir iş durdurma kararı alıyorlar ve çalışan 80 işçiden 40'ı işi durdurma eylemi yapmıştı.

YD- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

cesinde de şantiyelerin durumu biliniyordu. Sosyal medyada da işçilerin, 'Bakın, biz bu şartlarda yaşıyoruz' diyerek yaptığı paylaşımlar var, oralarından da görüyoruz şantiyelerin halini. Bırakın insanı, hayvanı koysanız yaşamaz, canlı bir varlığın yaşayabileceği bir yer bile değil bu alanlar. Sosyal mesafeden ve dezenfektandan, hijyenik koşullardan bahsediliyor, bunların hiçbiri uygulanmıyor. Uygulanmadığı gibi bir de hiç değişmeyen bir 'şantiye' gerçekliği var. Bu gerçeklikte, evine giderken de korunamıyorsun, işine giderken de; işe gitmezsen aç kalırsın, işe gidersen ölürsün.

Birçok sektörde insanlar güvencesiz çalışıyor, hiçbir güvenceleri yok. En son -kısa çalışma ödeneği ve bin liralık sosyal yardım parasından sonra bn.- bin 170 liralık destek açıklandı. Bir ailenin, İstanbul'da en düşük 800 lira kira ödemesi var. Bugün çekirdek bir ailenin aylık tüketeceği ekmeğin tutarı en az 300 lira. Geriye doğalgazı, suyu ve elektriği var. Gerisini de hiç saymıyoruz. Yani yalnızca ekmeğin ve kira ödemekle yaşanmaz. Peki ya güvencesiz çalışanlar, sigortasız olanlar? Bankaya kredi çekmeye gönderiliyorlar, 6 ay ertelemeli ödeme. Yani işçiyi borçlandırıyor, 'sosyal devlet' dediğimiz yapı 'sosyal faizcilik' yapı-

ARSLAN: Pandemi gündemiyle birlikte sokak ayağının zayıfladığı bir süreç var ama aynı zamanda koronavirüs pandemisinin bize öğrettiği bir şey var; bugün Bangladeş'te çalışan tekstil işçisi ile Bursa'da çalışan metal işçisinin kaygıları ortak düzeye geldi. İşçi sınıfının, sermayeye karşı tutumu bu dönemde berraklaştı.

Ortak, merkezi 1 Mayıs talebimizden, sokaktan vazgeçmediğimizi belirtelim. Bu süreç konfederasyonların birlikte hareket etmesi gereken bir süreç. Tüm işçilerin mücadele günleri olan 1 Mayıs'ını kutluyorum. Bütün işyerlerinde, çalışmakta olanların üretimi durdurmaları için haykıracağız. Gelecekle ilgili kaygılarımızı gideceğimiz taleplerimizi vurgulayacağız. Yaşasın işçi sınıfının örgütlü gücü. Buradan başta tekstil işçileri olmak üzere tüm emekçi ve işçilere, 'Biz birlikteyken güçlüyüz' diyoruz.

ÖZKANLI: Bizim bu 1 Mayıs'ta önümüze koyduğumuz iki unsur var; ya genel grev ya ücretli izin. Bütün sendikalara çağrımız da bu yönde. Söyleşi için teşekkürler.

YD- Katılım sağladığınız için biz teşekkür ederiz.

Dersim'de Kadın Cinayetleri: "Adli" Değil Politik!

Yakın zamanda Dersim'de Gülistan Doku'nun kaybedilmesi, Hozat'ta Sakine Oğuz ve yine Esmâ Kılıçaslan'ın katledilmesiyle çokça sorulan sorulardan birisi bu cinayetlerin "adli" olup olmadığı yönündeydi. Bunun elbette belli nedenleri vardır. Öncelikle son bir yıl içerisinde daha görünür olan ve "adli vakalar" gibi gösterilerek egemenler tarafından sessizlikle geçiştirilmeye çalışılan kadın cinayetlerinin bu kadar üst üste gelmesi; katledilmelerde, asker, polis gibi kişilerin dolaylı ya da doğrudan fail olarak ön plana çıkması, haklı olarak bu sorunun bir kez daha sorulmasına neden olmuştur.

Ülke gündeminde çok sık yaşanan kadın cinayetlerinin, esas olarak bu konuda daha olumlu bir geçmişe sahip Dersim'de son süreçte daha fazla yaşanması, dikkat çeken bir durum ortaya çıkarmıştır. Bununla beraber özellikle son üç olayda da asker, polis ve gizli koruculuk dayatmasının gündeme gelmesi, Dersim'de kadın cinayetlerinin arka planında direkt devleti işaret eden faktörleri ortaya çıkarmaktadır. Kuşkusuz ülkenin neresinde bir kadın katlediliyorsa orada egemen sınıfların gerici-feodal değer yargılarının izlerini görmek mümkündür. Ancak Dersim'de devlet daha özel bir pozisyonla karşımıza çıkmaktadır.

Dersim devrimci-ilerici potansiyeli, kültürü ve kimliği ile kuruluşundan bu yana TC devletinin özel ilgisine, katliamlarına ve politikalarına maruz kalmış bir coğrafyadır. Sistemle olan uzlaşmaz yapısı, devrimci mücadeleyle (özelde gerilla mücadelesiyle) ilişkisi, Dersim halkının katledilmesine, sürgünlere uğramasına, coğrafyasının insansızlaştırma politikalarına maruz kalmasına neden olmuştur. Ancak bir türlü teslim alınamayan Dersim, yine egemenlerin bir başka politikası olan yozlaştırma, işbirlikçi-leştirme/koruculaştırma saldırılarına da maruz kalmaktadır. Tüm bunlar bir anlamda direngen yapıyı içten fethetme çabasıdır.

Devrimci faaliyetin görece güç kaybettiği 2000'li yılların başından itibaren daha yoğun bir şekilde gündeme gelmeye başlayan yozlaştırma, işbirlikçi-leştirme/koruculaştırma dayatmaları ne yazık ki kısmen de olsa bir başarı kazanmış ve yaygınlaşarak Dersim'de yaşam bulmaya başlamıştır. Kuşkusuz ilerici-devrimci potansiyeli daha ön planda olmak üzere bu konu başlıklarında yaşananlar, sadece 2000'li yıllarla başlayan bir süreç

değildir. Ancak bu süreçte daha görünür olmaya başlamıştır.

Bu tarihten itibaren Dersim sokaklarında torbacılar dolaşmaya başlamış, uyuşturucu, esrar, fuhuş daha aleni bir hal almış, işbirlikçilik, koruculuk daha da artarak meslek (!) haline ulaşmıştır. Tüm bunlar adım adım Dersim halkının kendi ilerici kültüründen uzaklaşmasının önünü açan politikaların ifadesi olurken kuşkusuz bunların pratik bir karşılığı da olmuştur. Daha önce Dersim'de pek sık rastlanmayan gelişmelerin yaşam bulmasında bu politikaların etkisi ön plandadır. Nitekim kadınların katledilmesinde de tablo bundan ibarettir.

Daha yakın bir geçmişe kadar basit

adli vakaların dahi gözle görülür düzeyde az olması, var olan sorunlara halk ile devrimcilerin birlikte çalışmalarıyla kendi içinde çözüm bulma arayışı/pratiği, sorunların çözümünde atılan ilerici adımlar, bu gibi sorunların yaşanmasının önüne engel olan faktörlerdir. Öyle ki Dersim adliyelerinde görülen adli vakalar, halkın devrimcilerle çözmeye çalıştığı sorunların çok altında bir seyir izlemiştir.

Son süreçte kadınlara yönelik yapılan taciz, tecavüz ve katliam boyutlarına varan saldırıların erkek profiline bakıldığında önemli bir ayrıntı göze çarpmaktadır. Saldırıları yapanların işbirlikçi, korucu, asker, polis yakını olması hiç de tesadüf değildir. Bunların yanında yaşanan tecavüz olaylarında tecavüzcülerin hemen hemen hiçbir ceza almadan serbest bırakılmaları bir başka ayrıntıyı ortaya çıkarmaktadır. Kısacası kadınlara yönelik saldırıların hangisini irdelersek irdelleyelim, dolaylı ya da dolaysız devletin kendi temsilcilerini, polis ve askerini, işbirlikçilerini ve daha genelinde mutlaka egemen sınıfların yozlaştırma politikalarının izlerini görmekteyiz.

KADINLARA YÖNELİK SALDIRILARIN ENGELLENMESİ İÇİN SESSİZLİĞİ KIRMALİYİZ

Kuşkusuz tüm bu saldırıların arka planında ya da daha doğru bir ifadeyle tam ortasında devletin olması kadar doğal bir şey yoktur. Özellikle Dersim'in komünist ve yurtsever güçlerin yürüttüğü silahlı mücadeledeki yerinin bu saldırıları daha pervasız hale getirdiği açıktır. Bu anlamda Dersim'e yönelik devlet yaklaşımı, savaş alanı olması gerçekliğinin doğrudan bir parçasıdır. Savaşı güçten düşürecek, devrimci ve komünist güçlerin ideolojik-kültürel anlamda da kuşatılmasını sağlayacak ve etkisini zayıflatacak her türlü zemini kendine dayanak yapmaktadır. Zira devlet

görevini yapmakta, kendi sisteminin bekası için halka yönelik her türlü saldırıyı örgütleyerek (fiziki, psikolojik, kültürel) halkı teslim alma, ona biat ettirme, kafaları uyuşturarak, yozlaştırarak, insanlıktan çıkararak kendi çıkarlarına uygun bir insan profili yaratma çabası içerisinde. Ancak doğal karşılanmaması gereken bir tablo daha vardır ki hepimizin "Dersim'de neler oluyor" sorusundan daha fazla sesimizin yükselmesine, yaşanan tüm saldırılara karşı aktif tavır almaya, örgütlü bir karşı koyuşla özellikle kadınların yaşadığı baskı, taciz, tecavüz ve cinayetlere karşı öfkenin pratik karşılığının zayıf olmasıdır.

Zira Dersim özgülünde bu saldırıların bu kadar artmasının devletle direkt bağı olması gerçeği yadsınmadan, buna zemin sunan gerçekliğin de masaya yatırılması gerekmektedir. Asıl okların nereye yöneleceği oldukça açıktır. Sisteme, onun kurumlarına, polis ve askerinedir esas tepki. Ancak çelişkinin bir de iç yanı vardır. Ve buraya yönelik müdahale, zaten devletin bu politikalarını boşa çıkaracak olan özne rolünü oynayacaktır. Devlet istediği kadar saldırınsın, istediği ka-

dar yozlaştırma ve işbirlikçi-leştirme/koruculaştırma saldırılarını dayatsın, önce buna yönelik bir irade, sonra bu dayatmaları kabul edenlere yönelik bir tavır ve bununla birlikte yaşanan saldırılara karşı örgütlü bir karşı koyuş bu saldırıları boşa çıkaracaktır.

Ancak tam da burada egemenlerin bu saldırılarının yaşam bulmasına zemin sunan bir faktörden bahsetmeden geçemeyiz. Her ne kadar Dersim halkının ilerici-devrimci potansiyeli ön planda olsa da yine sistemin kendisine ait olan ama halkın yaşamında yer edinen ve geriyi temsil eden feodal değer yargılarını ve ilişkileri de masaya yatırmak gerekmektedir. Bunlar devletin bu politikaları hayata geçirmesinde güç aldığı, buna zemin sunan gerçekliği ifade etmektedir. Bu sistemin bize öğrettiği en büyük ders, her sessizliğin daha fazla ölüm olarak halkın karşısına çıktığıdır. Devlet, saldırılarının bu kadar pervasız olmasında bu sessizlikten güç almaktadır.

Bunun için dün yaşam bulmasına olanak verilmeyen (bundan dolayı pek de önemsenmeyen) tüm saldırıların bugün yaşam bulduğunun ve bunun özellikle kadınlara yönelik saldırılarda daha fazla pratik karşılığının olduğunun bilincinde olmak, "Dersim'de neler oluyor" sorusundan daha fazla görev ve sorumluluk gerektirmektedir. Bu saldırılar karşısında aktif bir tavırın yaşama geçme zorunluluğu dünden daha fazla karşımızda durmaktadır. Aksi takdirde devlet ortaya çıkan boşluğu doldurmaktan hiç imtina etmeyecek ve bu saldırılar daha fazla yaşam bulmaya ve bizleri şaşırtmaya(!) devam edecektir. Yani kısacası bu saldırıların önüne geçmenin öfkeyi örgütleyerek ama sadece dillendirerek değil aynı zamanda sokaklara çıkıp hesap sorma eylemini güçlendirerek olacağı aşıkardır. Bunlarla birlikte bu saldırılara zemin hazırlayan yozlaştırma saldırıları ve egemenlerin tüm politikaları karşısında da aktif tavır almak oldukça önemlidir.

Bu temelde yakın bir süreçte Munzur Nehri'nde kaybedilen Gülistan Doku ve tesadüf değildir ki yine Munzur nehri kıyısında cansız bedeni bulunan Esmâ Kılıçaslan'ın tam da devletin bu politik, askeri, kültürel, ideolojik savaşının yol açtığı kayıplar olduğunu görmek ve buna karşı daha fazla ses çıkarmak ve daha aktif tavır göstermek; başta devrimci demokrat yurtsever kurumlar olmak üzere Dersim halkının görevi ve sorumluluğudur.

Devletin Genetik Kodu: Fırsatçılık ve Talan

Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı buhranlar yüzyıllardır büyüyerek, sistemde daha büyük çatlaklar ve sarsıntılar yaratarak süregelmektedir. Emperyalistlerin krizi atlattıkları için giriştikleri yöntemler ise ciddi yıkımlara yol açmıştır. Yeni pazar arayışları savaşlarla sonuçlanmış, doğa ve insan kıyımlarıyla yol almıştır. Yeryüzünde, insan toplumu için ihtiyaç fazlası kaynaklar dahi talan edilmiş, ekolojik denge alt-üst olmuştur. Bununla da yetinilmeyerek doğa rant alanına dönüştürülmüş, egemenler 'göl-

yaşam alanlarında dönük saldırılara pandemi de engel olmamıştır. Salgın, felaket ya da yıkım da olsa egemenler açısından sermayelerini daha fazla nasıl geliştirecekleri sorunu birincil gündem olmaya devam ediyor.

PANDEMİ FIRSATÇILIĞI

Bunlarla birlikte Türkiye'de hali hazırda devam eden HES, JES, RES, nükleer santral projeleri hız kesmemektedir. Yine yakın zamanda gündeme gelen Kanal İstanbul projesinin ihalesi, egemenlerin halk nezdinde gerçek yüzlerini bir kez daha göstermiştir. Korona

sınıfların, toplumun çelişkilerinin farklı yönere kaydığı bugünkü süreci fırsata çevirmek istedikleri görülmektedir.

Fırsatçılık bunlarla kalmamıştır elbette. Tüm halkın esas gündemini korona oluştururken yapılan yönetmelik değişikliğiyle doğa koruma alanlarında madencilik yapılabilmesinin önü açılmıştır. Milli parklar, tabiat parkları, tabiat anıtları, tabiatı koruma alanları, doğal sit alanları, sulak alanlar, özel çevre koruma bölgeleri yapılan yönetmelik değişikliğiyle madencilik faaliyetlerine açılmış-

derin, en temiz, en berrak özelliklere sahip göllerinden olan ve salgın gerekçesiyle kapatılan Salda Gölü iş makineleri ile katledilmeye başladı. Bursa Kirazlıyayla'da, Artvin Cerattepe'te, Yusufeli'de maden ve enerji firmalarının inşaat çalışmaları özellikle bu süreçte hızlandırıldı. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı 2020 yılı Mart ayı içerisinde toplam 37 adet proje için "ÇED Olumlu" kararı verdi ve onlarca yerde doğa katliamları hız kazandı.

Türkiye'de halkın yaşam alanlarına sahip çıkması ve çevre mücadelesi noktasında duyarlılığın artması beraberinde birçok çevre saldırısı karşısında direnişler doğurmuştur. Yer yer saldırılar püskürtülerek egemenlerin hayallerini başka baharlara ertelemeleri sağlanmıştır. Geline aşamada ise halka sokağa çıkmaması salık verilirken gerçekleştirilmeye çalışılan ihaleler ve hız kazandırılmaya çalışılan projelerle pandemi fırsatçılığı yapılmaya başlanmıştır. Pandemi nedeniyle bir araya gelmenin ciddi tehlikeler barındırdığı, bu nedenle direnç gösterecek kitlenin bekleme durumu söz konusudur. Görünen odur ki çevre mücadelesi daha keskin bir zemine doğu seyir etmektedir. Pandemi sürecinde daha büyük saldırıların altyapısının oluşturulmaya çalışılması bunu göstermektedir.

gesini satamadıkları ağaçları kesmişlerdir.'

Bir ayı aşkın bir süredir dünya genelinde gündemde koronavirüs (Kovid-19) salgınına karşı alınmaya çalışılan önlemler öne çıkmaktadır. Sokağa çıkma yasaklarından, maske dağıtımına, yeni hastane oluşturma çalışmalarına vs. örnekler elbette çoğaltılabilir. Fakat çarpıcı olan halk sağlığının yine hiçe sayılmasıdır. Özellikle Türkiye'de emekçiler fabrikaları doldurmaya devam etmiş, hiçbir bilimsel veriye dayanmayan maske takma zorunluluğu ile pandemiye karşı yeterli önlem alındığı düşüncesi yaratılmıştır. Bu dönemde her şey pandemiyle mücadeleye odaklıymış gibi bir algı yaratılsa da halkın

pandemisi toplumun neredeyse tamamını tehdit ederken Kanal İstanbul projesi ihaleye çıkartılmıştır. Kanal İstanbul projesinin ekolojik, sosyal ve ekonomik birçok boyutu tartışılmalıdır. Büyük bir ekolojik yıkım meydana geleceği aşikârdır. Tarım ve orman alanlarının yok edilmesi, deprem ve tsunami olasılığı, hidrografik etkiler, ekosistem üzerindeki etkiler, milyonlarca hayvanın katledilmesi, arkeolojik ve tarihi alanlarının yok edilmesi vs... Kanal projesinin gerçekleştirileceği alan üzerinde yaşayan insanların zorunlu göçe tabi tutulacak olmaları ve projenin 75 milyarlık bir maliyet ile gerçekleştirileceğinin öngörülüyor olması... Bütün bunları pandemi koşullarıyla düşündüğümüzde, hâkim

tır. Koruma alanlarının yağmalanması işten bile değildir. Bu sürece bir de yeni nükleer santral yerinin arandığı bilgisi damga vurmuştur. Dünya üzerinde nükleer santraller, farklı enerji türleri kullanımına yerini bırakırken Türkiye'de ise yeni keşfedilmişçesine nükleer santraller kurulmaktadır. Tarihsel bir deneyim hazinesi bulunmaktadır nükleer santrallerin. Radyoaktif gaz salınımıyla insan sağlığı ve ekosistemde ciddi tahribatlara neden olmaktadır. Çernobil, Fukushima, Kyshtym, Saint Lauren vs. patlamaları ise tehlikenin daha da çarpıcı yanını göstermektedir.

Sadece pandemi döneminde onlarca örnek gösterdi ki egemenler çevre katliamı ve rant için bu süreci fırsata çevirdiler. Türkiye'nin en

inşaat sektörü başta olmak üzere doğanın talan edildiği alanlara kaynak aktarımı hız kesmeden sürmektedir. Tüm bu projelere kaynaklık eden esas öge elbette ki halkın vergiler yoluyla yağmalanmasından doğan bütçenin dağılımını örgütlemektir. Buna aynı zaman da doğanın yıkımından doğan rant ve emek sömürsünden doğan değerler eşlik ettiği aşikârdır. Çevre mücadelesi kapitalist çarkın varlığına güdümlü şekilde, doğanın rant ve talana açılmasıyla eşdeğer yürümektedir. Haliyle politik iktidar mücadelesine dayanmaktadır ve bu mücadele kazanımla sonuçlanıncaya dek sürecektir.

Öldürücü Virüslerin Beslenip Yayıldığı Yuva: Endüstriyel Tarım

“Doğa üzerinde kazandığımız zaferlerden dolayı kendimizi pek fazla övmeyelim. Böyle her zafer için doğa bizden öcünü alır. Her zaferin beklediğimiz sonuçları ilk planda sağladığı doğrudur, ama ikinci ve üçüncü planda da büyük çoğunlukla ilk sonuçları ortadan kaldıran, bambaşka, önceden görülmeyen etkileri vardır. Mezopotamya, Yunanistan, Küçük Asya ve başka yerlerde işlenecek toprak elde etmek için ormanları yok eden insanlar, ormanlarla birlikte nem koruyan ve biriktiren merkezlerin ellerinden gittiğini, bu ülkelerin şimdiki çölleşmiş durumuna ortam hazırladıklarını akıllarına hiç getirmiyorlardı. Alpler’deki İtalyanlar, dağların kuzey yamaçlarında dikkatle korunan çam ormanlarını güney yamaçlarında yok ederken, bölgelerinde sütçülük sanayiinin köklerini kazıdıklarını sezemiyorlardı.” (F. Engels, Doğanın Diyalektiği)

Çin’in Wuhan şehrinde başlayıp tüm dünyaya yayılan ve salgına neden olan Kovid-19 virüsü, 3-4 ay içinde 1,5 milyondan fazla insana bulaşıp 100 bine yakın insanın ölmesine neden oldu. Ki bu veriler salgın kontrol altına alınmadığı için her gün daha da artmaktadır.

Virüsler bir anda gündeme oturdu, özellikle salgına karşı, devletler “sert” önlemler almak zorunda kaldı. Birçok ülkede sokağa çıkma yasağı ya da sınırlama getirildi. Belli sektörler ise tedbir temelinde kapatıldı ve fiili karantina ortamı yaratılarak salgının yayılma hızı düşürülmeye çalışıldı.

Aslında insanlık virüslere çok da yabancı değildi. Veba salgını, İspanyol gribi, Ebola, AIDS, Zika virüsü, Sars, Mers gibi birçok salgınla karşı karşıya kalmış ve bazı salgınlar dünya nüfusunun yarısını yok etmiş, sistemlerin, devletlerin ortadan kalkmasına ön ayak olmuşlardır.

İspanyol gribinde dünya nüfusunun %5’inin yok olması sonrası dünya salgınlara önlem almak için daha ciddi

çalışmalar yürütmeye başladı. Teknoloji ve bilimin gelişmesi ile beraber birçok salgın ya tamamen yok edildi ya da kontrol altına alındı fakat virüsler, yeni salgınlarla ve yeni versiyonlarla karşımıza çıkmaya devam etti. Çünkü şu ana kadar sadece bilinen virüslere çözüm olunabildi. Doğada 1.5 milyona yakın virüs olduğu tahmin edilmekte ve bunun sadece %30’u bilinmektedir. Dünya Sağlık Örgütü’ne göre bir salgının 6 ayda tüm dünyaya yayılabileceği ve 33 milyona yakın insanın ölmesine neden olabileceği belirtilmektedir.

Virüslerin yaşamımızın bir parçası olduğu gerçeğini kabul etmek gereklidir. Özellikle son 10 yıl içinde daha fazla ortaya çıkmaları ve yayılmaları, buna karşı alınmayan önleyici tedbirler çok önemlidir. Zira bilimin geldiği nokta önleyici tedbirlerle sonuçlar alınabileceğine dair bir gerçekliğe işaret etmektedir. Ancak önleyici tedbir “masraflıdır.” Üstelik kârlılık oranı düşük bir yatırım alanıdır. Bunun yanında bilimin ayağındaki prangaların kısmen de olsa serbest bırakılmasını gerektirmektedir. Bunların hiçbiri emperyalist-kapitalist sistemin işine gelmeyen durumlardır. Bu yüzden önleyici tedbirlere yönelik çalışmalar yapılmamakta, buna yönelik girişimler masraflı olduğu gerekçesiyle kapatılmakta ya da engellenmektedir.

TARIM POLİTİKASI, ÜRETİCİNİN YIKIMI VE SALGININ TEMELİ

Doğada var olan virüsler nasıl oluyor

da bir anda ortaya çıkıp tüm dünyayı etkileyebiliyor? Yani Wuhan’da yarasaya yenmesi mi gerçekten sorunun kaynağı ya da Çin’de açık canlı hayvan pazarlarının kapatılması bir çözüm mü?

Çin’de yüzyıllardır yabancı hayvanlar yenmektedir. Yani Çin ve daha genel olarak Doğu Asya’nın yemek kültürü yeni değildir. Binlerce yıllık bir tarihe uzanır. Virüsler neden bu zamanda ortaya çıktı? Bahsi geçen virüsler şimdi mi ölümcül bir salgına neden oldular?

bu şekilde olmaktadır. Bu sadece Çin için geçerli olan bir şey değildir. İnsanın doğaya daha fazla müdahalesi daha fazla yabancı hayvanlarla etkileşime geçmesi ile birlikte yeni virüslerle karşı karşıya kalınmaktadır.

Kapitalizm daha fazla üretmek ve bunu daha ucuza mâl etmek için dünyada birçok yarı-sömürge, yarı-feodal ülkede dev endüstriyel hayvan çiftlikleri kurmuştur. Bu çiftliklerde tek tip hayvancılıkla binlerce hayvan dar alanda kendi doğasından kopararak yetiştirilmekte ve bu çiftlikler için doğa tahrip edilmektedir. Doğa sadece çiftlikler için değil aynı zamanda bu çiftliklerin ihtiyacı olan yem üretimi için tahrip edilmekte ve yabancı doğayla insanların ve hayvanların teması sağlanmaktadır. Bu temas, masrafların en alt düzeye düşürülmesini içerecek yani kâr oranlarını yüksek tutacak şekilde yapılmaktadır. Bunun anlamı şudur: Önleyici tedbirler almamak, bilimi çok yönlü üretim sürecine dâhil etmemek, doğayla dengeli ilişki kurmamak ve tüm

Öncelikle, doğada birçok yabancı hayvan virüsleri için konakçı durumdadır. Yani virüs bu canlılar üzerinde yaşarlar ve yayılabilirler. Ne zaman ki insanla buluşurlarsa o zaman tehlikeli virüslere dönüşebilirler. Bunlara zoonotik virüs denmektedir.

Çin’in Wuhan eyaleti birçok büyük çiftliğe sahiptir, orman alanları açılarak hayvan çiftlikleri kurulmuştur. Hayvancılığa açılan ormanlar sonrası yabancı hayvanlarla çiftlik hayvanları daha fazla iç içe geçmiş ve virüs için yeni konakçılar oluşmuştur. Bunla beraber yabancı hayvan ticareti yapan köylüler bu hayvanlar için ormanın daha derinlerine inmiş ve daha önce bilmediğimiz virüs taşıyan yarasaya veya başka hayvanları yakalayıp başka hayvanlarla etkileşime gireceği pazarlara getirmiştir. Bu etkileşimden değişen virüsler insanlara bulaşarak daha tehlikeli salgınlara neden olmuşlardır. Çin’deki bu yayılma esasta

sağlık şartlarına uygun üretim biçimini geliştirmemektir. Çünkü bu girdi kalemlerini şişirmekte, masrafları artırmakta ve kârlılık oranını düşürmektedir. Bunun tersi ise yüksek kâr oranları demektir. Emperyalist-kapitalist sistemin bu noktada tercihinin ne olduğu ileride de ne olacağı ise söz söylemeye gerek bırakmayacak şekilde açıktır.

Girilen bu vahşi doğada bilmediğimiz virüsler buradaki canlılarla hızlıca temas geçmekte, bu alanlarda çalışanlara bulaşmakta ve yeni bir salgın için en uygun, en zengin yaşama alanı oluşturmaktadır. Virüsler endüstriyel hayvancılık üzerinden hızlıca tüm dünyaya yayılmaktadır.

1918-1919’daki grip salgını Amerika’da bir domuz çiftliğinde bu şekilde ortaya çıkmış ve dünya nüfusunun %5’inin ölümüne neden olmuştur. Yine 2000’lerde ortaya çıkan domuz

gribi de endüstriyel hayvancılık çiftliklerinden başlayıp tüm dünyaya yayılmıştır.

Bugün endüstriyel hayvancılık dünyada çok hızlı gelişmekte ve büyümektedir. Kapitalizmin ticari metası olan bu ürünler kâr elde etme hırsı ile gübreden ete ve yan ürünlere kadar dünyanın her yerine dağılmaktadır. Brezilya'da üretilmiş ete bulaşmış bir virüsün Türkiye'ye ulaşması sadece bir hafta içinde olmaktadır.

Geçen yıl Brezilya'daki Amazon Ormanları'nda çok geniş yangınlar ortaya çıktı. Bu yangınların nedeni, endüstriyel sığır yetiştiriciliğinde önemli bir yerde olan Brezilya'nın, yeni çiftlikler ve yem üretecek alanlara ihtiyaç duymasındır. Bu alanların oluşturulması için de ormanlar hunharca, burjuvazinin kâr amacına kurban edilmiştir, edilmektedir. Bu yangınların iklime olan etkileri çok ciddi boyutlardadır. 2020 yılında Brezilya'da Zika virüsünün tekrar ortaya çıktığı görülmüştür. Bunun nedeni ise yanan ormanlar sonrası, Zika virüsü taşıyıcısı sineklerin varlığı ve güçlü hale gelmesi için tüm koşulların ve ortamın uygun hale gelmesidir. Zira ormanlar yok edilerek Zika sinekleri için uygun ortam olan gün ışığının artması ve nemli ortam şartları oluşmuştur. Yine Afrika'da 2020'de, Afrika domuz ve bası domuz çiftliklerinden tüm dünyaya yayılmıştır.

Kapitalizm bugün virüslerin ölümcül bir salgına dönüşmesine endüstriyel tarımın neden olduğunu bilmesine rağmen bunu gizlemek için elinden

geleni yapmaktadır. Kuş gribi de bilindiği gibi büyük çiftliklerden yayılmıştır. Buna rağmen küçük hayvancılık yapan köylülerin tavukları yok edildi ve köy tavukçuluğu bu şekilde ve gerekçeyle ya bitirildi ya da geçimlik düzeye getirildi. Aynı şekilde domuz gribi ve deli dana gribinde de aynı sonuçlar oldu. Bugün de koronavirüs için köylü pazarları suçlanıp hedef haline getirilirken Wuhan'daki büyük endüstriyel domuz çiftlikleri gözden kaçırılmaktadır. Bu durum kapitalizm açısından anlaşılır bir şey çünkü küçük üreticilerden çok dev tek tip ve daha fazla kâr elde eden çiftlik üretimi onun için daha kârlıdır. Kapitalizm için "sürdürülebilirlik, denge, doğayı koruma" değil "tüketme, yok etme" üzerine kurulu bir yaklaşım esastır. Yüksek kârlar elde etmek için üretim ilişkileri bu kodlarla yazılmıştır.

Endüstriyel tarım ve hayvancılık bugün dünyanın önündeki en önemli tehlikelerden birini oluşturuyor. Virüsler için yeni yaşama alanları olması kadar kullanılan ilaçlar, gübrelerin kimyasal olması, tohumların zararlı GDO'lar haline gelmesi doğaya ve insana ciddi düzeyde zarar veren bir yapı oluşturmaktadır. Endüstriyel tarım yerel üreticiyi yok etmektedir. Bu üretim sadece dünya nüfusunun %30'unu doyurmaktadır. Yani dünya nüfusunun %70'i buralarda üretilen ürünlere hiç ulaşmıyor. Bu üretimin aslında açlığı yok etmek için değil kâr hırsıyla yapıldığını göstermektedir.

Endüstriyel çiftliklerin virüsler için konakçı olması, insanın bünyesi ve

genetiğine etkisi ve yine sera gazının %16'sını üretmesi gibi etkileri vardır. Oluşan tablo, bu tarım şeklinin dünyaya verdiği zararların göstergesidir.

ÖLÜM KUSAN KÂR HIRSI VE MÜCADELE ZORUNLULUĞU

Kapitalizmin sadece büyük çiftlikleri değil madencilik gibi sektörleri ele alışları da ortaya benzer sonuçlar çıkarmaktadır. Doğanın daha derin yerlerine pervasız, tedbirsiz ve doğada yıkım yaratacak şekilde müdahale edilmesi insanları virüslerle karşı karşıya bırakacak koşulları yaratmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem ve onun üretim modeli iklimde de geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurdu. Kapitalizmin yerüstü, yeraltı ve atmosfer dâhil doğaya çok yönlü müdahalesi, onu kontrol altına alma çalışmaları bugün daha ölümcül sonuçlara neden olmaktadır.

Kuşkusuz insanın doğayla ilişkisi, doğayı üretken gücünün bir parçası haline getirmesi toplumların gelişimi açısından zorunlu adımlar oldu. Ancak asıl mesele doğayla kurulan ilişkide, özel mülkiyete dayalı üretim tarzlarının ve özellikle kapitalist üretim biçiminin ve üretim ilişkilerinin dayandığı temeldir. Bu temelin özelliği, doğayı kâr marjının bir parçası görmesi, doğanın dengesini bozmayı masraflı tedbirlere tercih etmesidir. Doğanın tahrip edilmesinin doğuracağı tüm sonuçlar bu kâr ilişkisi denklemi içindedir ve kapitalizm her zaman bu denklemde önceliği kâra vermektedir.

Virüslere karşı önleyici tedbirlerin önemi kadar bu virüslerin çıkış koşullarının durdurulması da gerekmektedir. İnsanlığın, %30'unun gıda ihtiyacı için %70'i yok sayılmaktadır. Bugün endüstriyel tarım ve onun sonuçlarına karşı mücadele etmek, Yeni Demokratik Devrim ve sosyalizm mücadelesi ve onun tarım politikalarına olan ihtiyacı daha güçlü savunmak gerekmektedir. Bilimin ve teknolojinin tarımda üretkenliği sağlayacak çalışmalarını savunmak, toprağın feodal tarz ya da kapitalist tarzdaki özel mülkiyetiyle savaşıma girmek, endüstriyel tarımın yıkıcı sonuçlarını anlatmak ve propaganda

etmek oldukça önemlidir.

Virüsler hep var olacaktır onlarla yaşamayı öğrenmeliyiz. Doğa ile olan ilişkimiz dengesiz, yıkıcı ve durmaksızın -fazla- üreten ve bunun sonucu olarak onu tüketip yok eden yaklaşımı reddetmeye dayanmalıdır. Bu tüketim ve yıkım, sınıflı uygarlıkların ellerindeki teknolojinin gelişkinliğine paralel gerçekleşen bir ilişkidir. Ancak kapitalist-emperyalist sistemde bu olabildiğince boyutlanmış, gelişmiş, donanmış ve büyüyen ölümcül bir gelişkiye doğru evrilmiştir.

Doğayla insanlığın mücadelesi ve ilişkisi kuşkusuz sadece sınıflı uygarlıklarda olmayacaktır. Sınıfsız topluma giden sürecin bir parçası olan Yeni Demokratik iktidarlarda, sosyalizmde ve nihayetinde komünizmde de doğa-insan ilişkisi ve mücadelesi söz konusu olacaktır. Ancak doğayla ilişkiye sınıflı uygarlıkların acımasız, pervasız ve yok etmeye kodlanmış yıkıcı yapısı değil insanı, emeği ve doğayı birbiri için vazgeçilmez ve bütünsel bir ilişki olarak ele alan yapıcı bir karakter verecektir.

Virüsleri belki bugün emperyalist-kapitalist sistem yaratmadı. Ancak bu virüslerin ortaya çıkmasında, yayılmasında ölüm oranlarındaki yükselmeye, halk sağlığının korunmamasındaki temel neden bu çürümüş, artık yok edilmesi, kökü kazınarak tarih sayfalarında yerini alması gereken sistemin ta kendisidir.

Kuruluşun Koşulları ve Kaypakkaya

YENİLMEMEYECEĞİZ, YILMAYACAĞIZ

24 Nisan 1972... Tarih ve toplum bilimi ve aynı zamanda diyalektik bir felsefe olan Marksizm-Leninizm-Maoizmin kumandasında, Türkiye'deki tarihsel ve toplumsal gerçekliğe hükmederek onun gerektirdiği devrimci rotada yürüyüşün en ileri, en nitelikli düzeyde yeniden örgütlendiği bir sürecin "an"ıdır. Türkiye'de, tarih ve toplum biliminin tüm ilke, ölçü ve değerlerini revize ederek onu teslim almış, toplumsal mücadelenin ihtiyacı olan ve komünist toplum perspektifiyle kuşanması gereken komünist çizgiden ricat etmiş ve bunu teorik-ideolojik-pratik hatta inşa etmiş revizyonizm karanlığı 50 yıl boyunca hüküm sürmüştür. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının katli, faşist Kemalist diktatörlüğün, inşa olan faşist paradigmasının harcına karıştırılan kanlı bir katliam olması yanında, revizyonizmin egemenliğine de tüm koşulları hazırlayan tarihsel bir olay olmuştur. Bu süreçten sonra toplumsal devrimin ve komünist perspektifin tüm gerekliliğinden sıyrılıp orta-burjuva reformist sınırları aşamayan bir pasifist-revizyonist çizgi hayata geçmiştir. Bu pasifizm 1960'ların sonunda gençlik hareketiyle güçlü bir şekilde sorgulamaya tabi tutulmuştur. Devamında 1970'lerin hemen başında sistemleşmiş ancak esaslı sol-maceracılıktan malul bir devrimci çizgi ile pasifist-revizyonist çizgi paramparça edilmiştir.

Bu süreç aynı zamanda komünist çizginin inşa süreci olarak da değerlendirilmelidir. Uluslararası ölçekte Rus Sosyal Emperyalizminin öncülük ettiği, devrim, sosyalizm ve komünizmden kopuşu içeren ve sosyalizmin tüm kazanımlarını yok ederek kendini kapitalist geriye dönüşler çizgisinde inşa eden modern revizyonizmle; Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung öncülüğünde sosyalizmden geri dönüşlere karşı etkin bir mücadeleyi içeren ve modern revizyonizme savaş açan komünist çizgi arasında bir mücadelenin gerçekleştiği bir süreçtir. Bu felsefe, politik-ekonomi ve bilimsel sosyalizm temelinde zengin ve olduk-

ça güçlü bir tartışma ve birikim sürecidir. Bu sürece Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi gibi sosyalizmde sınıf mücadelesi gerçekliğinin altını çizen, geri dönüşlere karşı sosyalist sistem içinde proletaryanın politik-ideolojik-kültürel iktidarını ancak devrimlerle olanaklı gören ve bu bağlamda yepyeni ufuklar ve perspektifler açan gelişmeler yaşanmıştır. Aynı periyotta Vietnam kurtuluş savaşı ve daha bir dizi sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalist sistemle silahlı savaşımı söz konusu olmuştur. Bu periyotta kitlelerin egemen sistemle olan çelişkileri ve sınıf mücadelesinin gelişkinlik düzeyi oldukça ileri düzeydedir. Devrimci durumun olgunluk düzeyindeki bu gerçeklik, pasifizmi parçalayan daha ileri düzeyde devrimci teorinin ve pratiğin beslediği koşulların oluşmasını getirmiştir. Birçok genç devrimci önder bu sürecin dalgasını karşılamak için örgütlenmelere gitmiş, silahlı savaşım yürütecek yapılanmaları inşa etmiştir. Tam da böylesi bir sürecin içinde THKO ve THKPC gibi maceracı çizgide süreci karşılamaya çalışan devrimci örgütler ve bunların devrimci önderleri boy vermiştir.

PARTİ'Yİ YARATAN KOŞULLAR VE PARTİNİN HAMURUNUN YOĞRULDUĞU PROLETER TUTUM

Kaypakkaya yoldaş bu periyotta bir yandan en ileri devrimci teorinin arayışına girişmiş, tarih ve toplum biliminin yasalarına hakim olmaya çalışırken diğer yandan devrimci pratiğini de ileri düzeyde kuran tutum, yaklaşım ve tartışmalar içine girmiştir. Bu süreç Kaypakkaya'nın keskin ideolojik mücadeleler ile fikir ve düşüncelerini sürekli geliştirdiği, MLM kavrayışını ileri taşıdığı dönemdir. O bunu sadece devrimci eylemiyle değil içinde bulunduğu ülkenin tarihini, toplumsal yapısını ve çelişkilerini inceleyerek sonuçlar çıkardığı bir yaklaşımla donatmıştır. Bu sonuçlar toplumsal yapının kodlarını çözümlenmeyi içeren, temel toplumsal çelişkilere yönelik tutumların şekillendiği süreçtir.

Kaypakkaya bilimsel sosyalizmi ülke şartlarına en yaratıcı şekilde uyarılmanın mücadelesini, maceracılıktan ve pasifizmden kaçınarak devrimci teorinin yön göstericiliği ile hareket etmiş, onu ileri düzeye yükseltmede belirleyici olmuştur. Bu bağlamda devletin yapısı ve Kemalizm, Kürt meselesi ve ezilen milliyetler sorunu, devrimin yolu ve Halk savaşı mesele-

nizm yürüyüşünün inşa edilmesine yönelik kesin ve kararlı tutumu oluşturmuştur. Bu tutum onun nesnel durumla/gerçeklik ile öznel yaklaşım ve kavrayışı arasındaki çelişkinin olabildiğince alt düzeyde seyretmesine neden olan bilimsel, ideolojik temeldir. Hiç kuşkusuz Kaypakkaya yoldaşın ve örgütlediği Parti'nin devrimin ihtiyaç ve gereksinimlerine, kitlelerin çelişki-

si, revizyonizmle mücadele meselesi ve proleter devrimcilik gibi esaslı sorunlarda ciddi açılımlar ve teorik-politik hamlelerle yolunu çizmiş, komünist çizgiyi örgütlemiş ve nihayet 24 Nisan 1972'de Proletarya Partisini kurmuştur.

Kaypakkaya yoldaşın bu süreçte izini sürdüğü şey devrimin olanakları ve fırsatları olmuştur. Ancak bununla yetinmemiş komünist önderlik temelinde bir devrim ve durmaksızın komü-

ve durumuna, dünyadaki ve ülkedeki gelişmelerin seyrine dair tam bir kavrayışa sahip olduğunu, aldığı her tutumun nesnel durumla tam uyumluluk içerdiğini söylemek, burjuva idealizmine denk düşecektir. Ancak önder yoldaşın içinden geçtiği süreci ve çelişkileri ve de gelişmelerin eğilimini kavrayışı, buna uygun olarak taktik ve strateji arasındaki ilişkiye yaklaşımı oldukça ileridir.

Bu gerçeklik onun Halk Savaşı'na yak-

Kaypakaya'nın Tutumunu Kavrayarak;

AĞIZ, UMUDU KUŞANACAĞIZ!

laşımında ve Parti'ye savaşçı kimliği kazandırma çabasında kendisini göstermektedir. Bu ekseninde Kaypakaya yoldaşın maceracı çizgide olduğuna ve yaşanan yenilginin onun objektif durumu kavrayamayan subjektivizminden geldiğine dair eleştirilere Partinin birinci kongresinde şu tutum alınmıştır: "Devrimimizin başlangıç aşamasını Kaypakaya yoldaş, hem

açıklığa kavuşturmuştur... Devrimci silahlı mücadelenin başlatılması için koşulların en uygun anını saptamak ve partiyi buna uygun olarak hazırlamak gerekir. Bunlar olmaksızın savaş başlamak, ne yaptığını bilmeden hareket etmektir. Partimiz henüz örgütlenme aşamasında bu sorunu esasta çözüme kavuşturmuştur... Kongremiz, Kaypakaya yoldaşın bir

Kaypakaya yoldaşın geçirdiği süreci yakından incelemeyen, savaşımızın gerekliliğine yönelik bir kavrayışsızlığın sonucudur. Önder yoldaş, maceracı akımların da yetişip serpiştiği 71 devrimci çıkışında komünist bir kopuşu ifade eder. Bir yandan sağ-pasifist yaklaşımlara karşı diğer yandan bu maceracı çizginin devrimci savaş çizgisiyle ideolojik-politik mücadele içinde olarak devrimci savaş çizgisini şekillendirmiş ve mücadele hattını örgütlemiştir. Kaypakaya yoldaş dünyadaki genel gelişmeler, ülkedeki sınıf mücadelesinin seyri, çelişkilerin yoğunluğu ve faşizmin gemi azya aldığı koşulların tam bir analizini yaparak önce partiyi örgütlemiş ve olmaksızın Halk Savaşı'nı başlatmıştır. Bir başlangıcın teorik, politik, ideolojik temellerine dair esaslı tartışmaları ve perspektifleri oturtup, asgari örgütsel hazırlıkları tamamlamasıyla birlikte mücadeleye start vermiştir. Yani THKO ve THKP-C'de somutlaşan maceracı çizgiden bir kopuş, proletaryanın savaş stratejisi olan Halk Savaşı'nın ruhuna ve gerekliliğine uygun bir çıkıştır Kaypakaya yoldaşın çıkışı. Kongremiz kesin ve kararlı bir şekilde Kaypakaya yoldaşın çıkışını nesnel durumun tam hakimiyeti ve öznel durumun buna uyumlu hale getirilmesi olarak görmektedir. O'nun çıkışı anın ve geleceğin çelişkilerini tam ve doğru okumaya dayalıdır."

Bu yaklaşımın oldukça önemli bir tarihsel olgu olduğunu, Kaypakaya'ya yönelik dogmatikçe bir savunuyu içermediği açıktır. Zira önder yoldaşın geleceğe yönelik tuttuğu projeksiyon, içinde geçtiği koşullarda sınıf mücadelesi ve devrimci dalganın gerilemesine rağmen çok uzun sürmeden büyük kabarmalar olacağı yönlüdür. O sadece anlık devrimci görevlerini yerine getirmiyor, tüm gücüyle partiyi ve kadroları önümüzdeki sürece hazırlıyordu. Partiyi inşa ederken bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal

ülkelerde silahlı mücadele ve özelde Halk Savaşı Stratejisi olmaksızın Komünist Parti'nin ayakta duramayacağına dair bir parti anlayışı, devrim ve sınıf mücadelesi gerçekliğini kavrayışa dayanıyordu. Bu ekseninde partinin henüz doğarken savaşçı bir nitelik kazanması onun aynı zamanda içinde bulunulan toplumsal yapının devriminin niteliğine uygun bir parti anlayışını temsil ediyordu. Proleter devrimci çizginin bu şekillenmesi olmaksızın, ne bugünü ne de geleceği öremeyeceğini belirleyen bir kararlılığı taşımaktadır. Önder yoldaş, içinde bulunduğu zorlu koşulları, deneyimsizliği, güç dengelerindeki uçurumu, kitlelerin mücadelede düzeyi ile çelişkilerin yoğunluğu arasındaki ilişkide oluşan hareketsizlik nedeniyle tarihsel sorumluluğunu ve ona uygun olarak Komünist Parti'sini inşa etme görevini ihmal etmemiştir. O konumlanışını devrimci durumun gerçekliği üzerinde, kitlelerin çelişkilerin seyri, sınıf mücadelesinin bir adım sonrasındaki ihtiyaçlarına uygun olarak yapmıştır. Bu konumlanışın kesintiye uğramış ve yenilgi almış olması bu tutumun yanlışlığını göstermez. Alınan tutumun süreklilik kazanmaması, onun kavrayışına uygun bir kadro şekillenmesinin olmaması ise hiç kuşkusuz tarihsel anlamda bir yetersizlik iken, Parti'nin daha güçlü hamlelerle sonraki gelişmelere onun tasarladığı şekilde konumlanamaması gibi büyük bir politik boşluk ve yine evet devrimci sürecin Halk Savaşı Strateji ile karşılanamaması gibi bir duruma yol açmıştır. Ancak tarih böylesi durumlara tanıklık ve bunlar tarihin gelişim seyri ve dinamiklerine içkindir. Bu konumlanışın yanlışlığına değil o konumlanışı kavrama ve geliştirme-deki yetersizliklere işaret eder. Bu ekseninde bugünden tarihe baktığımızda, gelişmelerin izini tarih ve toplum biliminin yasaları ile sürdürdüğümüzde önderimizin konumlanışında subjektif

devrimci teorisiyle hem de devrimci pratiğiyle esasta belirlemiştir. Önder yoldaş bir devrimci sürecin başlangıcında olması gereken; devrimin niteliğini, dost ve düşman ayrımlarını, hangi sınıfların önder, ana ve yedek güçler olduğunu ve bu sınıfları devrimimizin gidişatında yerli yerine konumlandırmayı, devamında devrimin doğrultusunu belirleme ve devrimci savaşın geliştirilebileceği alanları saptayarak oraları esas alan bir çalışmaya başlama meselesini

devrimci savaşın başlama aşamasında ortaya çıkacak görevleri yerine getirdiğini kabul etmektedir. Bu zemin partimizin temel dayanak noktası olarak görmektedir. Halk Savaşı'nı başlattığı süreçte önder yoldaşın "sol sapma" içinde olduğu iddiaları ve yaklaşımları, devrimci savaşımızın ve

KOLEKTİF DOĞRULTU

tif, sol sekter bir hata değil bilimsel bir yaklaşım ve tutumu görürüz. O bu ideolojik tutumu, politik yaklaşımı, tarihsel bilinci ve parti anlayışı ile geleceğin emanetini proletaryanın tarih bilinci ve perspektifiyle taşımayı başarmıştır.

TARİHSEL KESİTLERİN KESİŞMESİ, 48 YILLIK DENEYİMLE DAHA İLERİYE ATILMA İRADESİ

Tam da onun en büyük mirası olan Proletarya Partisi, onun bu özsel kavrayışını ve tutumunu 1. Kongre'sinde sahiplenmiş ve konumlanışını, perspektifini buna uygun olarak şekillendirmiştir. İçinden geçtiğimiz süreç düşmanın topyekün saldırısı bağlamında, önderimizin Parti'mizi kurduğu ve Halk Savaşı'nı başlattığı dönemle benzerlikler taşımaktadır. Faşist diktatörlük son 5 yıldır işçi sınıfı, emekçiler, Kürt ulusu ve diğer ezilen milliyetlere, ezilen inançlara, kadınlara ve gençlere yönelik çok katmanlı, çok yönlü bir saldırı dalgası içindedir. Yurtsever, devrimci ve komünist güçleri imha etmeye odaklanmış bir politik-askeri çizgi izlemekte, tüm gücüyle demokratik-devrimci güçleri hem ideolojik kuşatmaya hem de örgütsel kuşatmaya almaktadır. Bu tablonun bir benzeri '71 Askeri Muhtırası döneminde yaşanmış, önderimiz o koşullarda geleceğe yönelik net bir bakış açısı, parti anlayışı ve mücadele perspektifiyle Parti'yi en cüretli teorik hamlelerle donatıp kurmuş yine Halk Savaşı'nı başlatarak mücadeleyi keskinleştirme yoluna gitmiştir.

Parti 1. Kongresi, içinden geçilen süreç ve çelişmelerin hangi yönde ilerleyeceğine dair bütünlüklü bir değerlendirme yaparak konumlanma vurgusunu "yöneliminde" net şekilde belirlemiştir. Tüm verilerin ve gelişmelerin, emperyalist-kapitalist sistemin büyük çaplı bir krizin içine sürükleneyeceği, emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların büyüyerek gelişeceği, özelde faşist diktatörlüğün her ne kadar topyekün bir saldırı içinde olsa da gerek bölgesel konumlanışı gerekse emperyalist sisteme bağımlı ve bağlı yapısıyla yeni ve derin krizlerle daha güçlü sarsılacağını belirlemiştir. Bu tabloya bugün koronavirus salgını eklenmiştir. Beklenmedik bu virüs salgını halk sağlığını tehdit ettiği kadar, emperyalist-kapitalist sistemin gizlemeye, örtmeye çalıştığı bir çok çelişkisini apaçık hale de getirmiştir. Oluşan durum bir bütün emperyalist-kapitalist sistem ve onun zinciri-

nin tüm halkalarını sarmalayan çok katmanlı bir kriz olmuştur. Geniş kitleler egemenlerin sağlık sistemi, halka yaklaşımı, yaşam hakkını yok sayması, yoksulluk, yoksunluk ve sefalet koşullarını derinleştirmesi, aldığı ve alamadığı tedbirlerine karşı bir öfke içindedir. Bu çelişkilerin daha fazla keskinleşmesi, geleceğe yönelik daha fazla umutsuzluk anlamına gelmektedir. Yani yeni gelişmeler ve durumlar sistemi rahatlatan, ona nefes aldırın değil onu daha fazla kriz içine sokan, yönetme sorununu derinleştiren, emperyalistler ve diğer devletler arasındaki çelişkileri boyutlandıran bir tablo yaratmaktadır. Var olan durum yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi ve sosyal yapısıyla oldukça zayıf olan faşist diktatörlüğü daha büyük krizlere sokacak gelişmeler anlamına gelmektedir.

Parti 1. Kongresi tam da süreci daha derinden etkileyen böylesi bir gelişmeden önce, sürece dair bir tutum belirlemiştir. Tam da Kaypakka'nın aldığı pratik tutum ve yaklaşımla uyumluluk içeren, süreci bütünlüklü görmeye çalışan yaklaşıma tanıklık etmekteyiz.

1. Kongre belgelerinden sürece ve konumlanışa dair uzunca bir alıntıyı paylaşmak istiyoruz: *"Bu ideolojik ve politik gerileme dönemine yönelik zihinsel hazırlıksızlık, düşman bilincindeki parçalanma, legal olanaklara tüm benliğiyle sarılma hali, görünür olanın ve popüler olanın sarmalayıcı etkisi, düşmanın çok yönlü ve topyekün saldırısı karşısında hızla irtifa kaybeden, silahlı savaşında "molaçı"; tutunma ve direnme hattı yerine "ricatçı" politikaların izahsız ve hızla hayata geçmesine zemin sunmuştur. Düşmanın saldırıları karşısında ürkek ve çekingen olan bir hat, legal ve demokratik alanda direnişle yetinen bir tutuma evrilmiştir. Bu bağlamda devrimci çizginin tutunma noktalarına dair büyük bir kırılma yaşandığını belirtmek gerekmektedir..."*, *"Düşman, devrimci durumun gelişmesine yönelik bir yaklaşım ve tutum benimseyerek konumlanmaktadır. Özellikle bölgesel düzeyde gelişmelerin de tetikleyeceği yeni durum, politik ve ekonomik krizin sarsıcı boyutlarına ulaşmasının tüm yapı taşlarının döşendiği koşulda savaş ve savaşa göre şekillenme devrimci bir hareket için zorunludur. Faşist diktatörlük buna göre konumlanmayı berhava etmek, tüm gerilla güçlerini, yer altı örgütlenmelerini, bu sürece hazırlan-*

maya çalışan politik özneleri güçten düşürmek, imha etmek ve felçli hale getirmek için odaklanmış durumdadır.... Partimiz de bu imha ve yok etme sürecinin hedeflerinden birisidir. Bu anlamda büyük bir tutunma ve direnme savaşı yürütülmektedir silahlı güçlerimiz, örgütlülüklerimiz tarafından. İçinden geçtiğimiz süreçte tutunmak ve direnme savaşından, imha operasyonlarından ve kuşatmasından çıkmak hayati derecede önemlidir. Bu saldırıdan çıkmak ve kurtulmak ise "ricat" politikasıyla olmayacaktır. Böylesi bir politikayı savunmak sürecin özelliklerini, çelişmelerin eğilimini, halkın ihtiyaçlarının ve örgütlenmesine yönelik gereklilikleri kavramaktan uzak olmak anlamına gelmektedir. Bu yüzden Parti'miz ricat politikasının öldürücü bir ideolojik-politik karakteri olduğu fikrindedir. Tutunma ve direnmeye dair bir seferberlik, yoğunlaşma hali belirleyicidir. Tüm parti güçlerinin bu imha ve yok etme savaşına karşı, faaliyet alanlarında konumlanış içinde olması gerilla güçlerimize moral desteğe dönüşecek şekilde kitleleri örgütleme, örgütlü bünyeyi ideolojik politik düzeyde geliştirme, imha savaşına karşı kitleleri bilinçlendirme, imha savaşının yarattığı yığınlık ve umutsuzluğa karşı dirençli bir hatta yoğunlaşma sağlanmalıdır." (1. Kongre Belgeleri, "Yönelim")

Bu yaklaşım keskinleşen çelişkilerin doğuracağı devrimci olanaklara odaklanmış, bunun gereklerini savaş çizgisiyle yerine getirerek çelişkileri karşılamaya yönelik bir bakış açısının ürünüdür. Kitlelerin bugün virüs salgını ile birlikte keskinleşen çelişkileri, bileylenen öfkeleri, örgütlenme ve değişime dair daha uygun zeminde bulunmaları açık bir gerçekliktir. Egemen sınıfların virüs salgını içinde dahi saldırgan, halka düşmanlığı elden bırakmayan, halkın ihtiyaçlarıyla alay eden tutumu ile sınıf mücadelesinin yükselmesi için tüm zemini döşemektedir. Parti yöneliminde, süreci kendi açısından ne pahasına olursa olsun bir tutunma ve halkın ihtiyaçlarına uygun bir tarihsel konumlanma olarak tanımlamıştır. Bunun dışındaki bir seçeneğin gelişmelerin eğilimini, yapısını ve niteliğini anlamamak olduğuna işaret etmiştir. Geldiğimiz noktada oluşan yeni durum ve çelişkiler topyekün saldırı dalgasının daha güçlenerek devam edeceğini ancak sistemin ekonomik-politik krizinin ondan daha şiddetli şekilde de-

rinleşeceğini göstermektedir.

Buna karşı alınacak konumlanış 1. Kongre'nin belirlediği çizgi ekseninde olmak zorundadır. Devrimci durumun gelişme eğilimi, keskinleşme, çatışma ve yarılmalarla birlikte ilerleyecektir. Bu tablonun karşılanmasına dair belirlenen çizgi açık kesin ve net bir çerçeveye konulmuştur. Savaşa göre şekillenen ve savaş içinde ancak çelikleşecek bir parti anlayışı, savaşta kumanda etmesi gereken kitlelerin çelişkilerini savaşın bir parçası yaparak konumlanması gereken bir ufuk, perspektif ve sınıfsal konumlanış... İşte Parti'nin Kaypakka'dan aldığı en önemli nefes, ruh, bilinç ve konumlanış budur. Kitlelerin çelişkilerinin törpülenmesine ve teskin edilmesine, onun yönsüz ve dağınık bir yapıda kalmasına müsaade etmeyen irade... En kötü koşullarda dahi bir sonraki sürece daha iyi bir hazırlık, onu karşılamaya yönelik tarihsel bir perspektif, olumsuz koşullar karşısında devrimci sorumluluğunu ideolojik-politik temelde kavrayış ve bunun gerektirdiği konumlanışı alma iradesi... Yapılan, yapılmaya çalışılan ve bu eksende alınan politik konumlanış budur.

Kuruluşunun 48. yılında, Kaypakka'nın Proletarya Partisi'ni hangi koşullarda kurduğu, Halk Savaşı çizgisinde tüm zorlu, engebeli ve yoğun kuşatma altında, ciddi deneyimsizlik içinde neden ısrarla konumlandırılmaya çalışıldığını anlamak, bugün 1. Kongre çizgisine güçlü bir şekilde bağlanmak anlamına gelecektir. Bu bağlılık, proleter devrimci bir şekilleniş, kitlelerin ihtiyacı olan zaruri, acil olan şeyin politik iktidarı zapt etmeye dayalı bir keskinleşme ve mücadele olduğu kavranacaktır. Bu halkayı kavramak, nerde ve nasıl bulunursak bulunalım yaratıcı, sınırları zorlayan, olana mahkum olmayan ve tarihin akışını, çelişkilerin aldığı yönü kavramak ve yıkarken inşa eden, parça parça yıkan ve kuran uzun soluklu bir savaş stratejisine sarılmanın gerekliliğine sahip çıkacaktır. Proletarya Partisinin kuruluş koşulları ve temel felsefesi, önder Kaypakka'nın iradesi ve sürükleyici tutumu bugün tümüyle kuşanılıp yönümüzü belirleyen bir kutup yıldızı olmalıdır. Selamlamamız, sahiplenmemiz, onu anlaşılır ve ihtiyaç olarak açığa çıkar-mamız ancak bu kavrayışın bir sonucu gerçekleşebilecektir.

Salgın ve Geleceksizlik Sarmalında Gençlik

Aradan aylar geçmesine rağmen dünya; önu alınamayan bir salgının ortasında sarsılıyor. Koronavirüs dünya ölçeğinde toplumsal yaşamın tüm alanlarını etkilemiş, ağır bir sağlık kriziyle birlikte yayılmaya yeni sarsıntı ve krizleri ivmelendirmeye devam ediyor. Salgına dair mutlak bir tedavi henüz bulunmazken uzunca bir süre daha etkili olmaya devam edeceği öngörülüyor. Fakat salgın daha şimdiden toplumsal, sosyal, siyasal, ekonomik, psikolojik ve kültürel etkileri olan bir yıkıma ve büyük bir krize yol açmış durumda. Gelinen aşamada salgının yarattığı kriz hali emperyalist-kapitalizme içkin olan çelişkileri kitleler nezdinde görünür kılmış, sistemin sorgulanmasına vesile olmuştur. İki uzlaşmaz çelişkinin, iki sınıfın yani burjuvazi ile proletaryanın salgın ile ilişkisi de bu uzlaşmazlık biçiminde ilerlerken yaşanan yıkımın etkileri de farklı düzeyde gelişmektedir. Bu sınıfsal ayrımı net olarak koymak ve buna uygun bir biçimde konumlanmak sürecin tüm karmaşıklığı ve özgülüğüne karşın esas halkayı oluşturmaktadır.

SERMAYEYE DEV YARDIM PAKETLERİ, HALKA KIRINTI!

Bu sınıfsal konumlanış göstermelik "Evde Kal" çağrılarında açıklanan kurtarma paketleri üzerinden de net bir şekilde kendisini deşifre etmektedir. Egemenlerin bu konudaki ortak tutumu ve hamleleri salgın sarmalındaki halkın değil sermayenin geleceğini güvenceye almaktadır. İlan edilen devasa yardım paketleri bunu somut olarak göstermektedir. Ayrılan yüz milyarlarca dolar hakim sınıfların kasalarına akarken "Biz bize yeteriz" mottosuyla göstermelik dayanışma kampanyaları başlatılmakta kitlelerdeki "kutsal devlet" algısı güçlendirilmektedir. Bu paketlerden; işlerinden edilen işçilerin, işsizlik kabusu içindeki işsizlerin, ucuz iş gücü olarak görülen kadınların, geleceksiz öğrencilerin, gençlerin payına ise sadece kırıntı düşmektedir.

Salgın var olan sefalet tablosunu ağırlaştırırken geniş yığınları ve özelde de gençliği ciddi bir geleceksizlik ile başa bırakmıştır. Verilere göre milyonları bulan bir işsizlik tablosunun

içerisinde geniş bir nüfusu hizmet vb. iş kolları oluştururken bu iş kolunun büyük çoğunluğu ise gençler oluşturuyor. Güvencesiz çalışma koşullarında gelecekle kurulan ilişki oldukça kırılanken gelinen aşamada alabildiğine belirsiz bir durumun kuşatması altındadır genç yığınlar. Yine bu kaos ve şok halinin atlatılmasının hemen ardından yaşanacak ekonomik yıkım ve kriz tablosunun ardından daha geniş bir kesim ise işsizlik tehdidiyle karşı karşıyadır. Türkiye'nin yarı-sömürge yarı-feodal sosyo-ekonomik gerçekliği salgının ekonomisinde yarattığı yıkımı onaracak, ekonomiyi tekrar

ayakları üstüne dikecek durumda olmadığı için kitlelerin yoksulluk ve sefalet durumu katmerlenecektir.

SALGIN VE "GÖSTERMELİK" EĞİTİM

Toplumsal yaşamın her hücrelerini etkileyen salgın örgün eğitimi de etkiledi. Virüs salgını nedeniyle üniversiteler de dahil tüm okullar zorunlu olarak tatil edildi. Bu süre zarfında öğrencilerin eğitiminin EBA aracılığıyla sağlanacağı söylendi. Birçok öğrencinin bilgisayar ve internete erişme şansının sınırlı olduğu bir tablo söz konusuken yaz aylarında da okulların süreceği tartışılıyor. Bilgisayar ve internete erişebilenlerin almış oldukları derslerse, bilimsellikten uzak, alabildiğine gerici bir şekilde işleniyor. Birçok meslek liseli öğrenciyse, okulların tatil edilmesine rağmen staj adı altında sömürülmekte, okullarda, atölyelerde ve stajda üretim sürecine katılmak zorunda. 20 yaş altına getirilen sokağa çıkma yasağında; çalışan gençlerin sokağa çıkmasında "esneklik" yaratılarak sömürü çarkının en genç dişlileri güvencesiz, sağlıksız koşullarda çalıştırılmaya devam ediliyor.

Üniversitelerde de salgın durumunun yarattığı belirsizlik sürerken uzaktan eğitim sürecinde de sınıfsal farklılıklar öne çıkıyor. Özel üniversitelerin online platformları daha gelişkin ve katılım yüksek iken devlet üniversitelerinde durum tam tersi. Her üniversitenin kendi online platformları üzerinden sürdürdüğü dersler sınırlı katılımı devam ediyor. YÖK Başkanı Yekta Saraç Yükseköğretim kapsamında alınan yeni kararları açıkladı. Yekta Saraç, açıklamasında "Bu senenin bahar dönemi eğitim öğretim sürecini sadece uzaktan eğitim, açık öğretim ve dijital öğretimle sürdürmeye karar

olmak üzere YÖK Kanunu'nda belli değişiklikler yapılmasını içeren teklif meclis alt komisyonuna sunuldu. Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Komisyonu'nda görüşülen teklifte akademisyenlere yönelik yeni disiplin maddeleri de yer alıyor.

Teklifte YÖK Kanunu'ndaki akademisyenlerin uyarı, kınama, aylıktan kesme ve kamu görevinden çıkarma hükümleri yeniden düzeltilirken; "kamu görevinden çıkarma cezasını gerektiren fiiller" in kapsamı da genişletildi. YÖK Kanunu'nda yer alan, "Terör niteliğinde eylemlerde bulunmak veya bu eylemleri desteklemek" maddesi

genişletilerek; "Terör örgütlerinin propagandasını yapmak, bu örgütlerle eylem birliği içerisinde olmak veya yardım etmek, kamu imkan ve kaynaklarını bu örgütleri desteklemeye yönelik kullanmak ya da kullanılmak" olarak değiştirilmesi önerildi. Üniversitelerdeki faşist baskılar yasalarla güçlendirilerek kalıcılaştırılma hedeflenirken bu yasanın geçmesi halinde akademisyenler "terör propagandası" adı altında üniversitelerden tasfiye edilebilecek.

Bugün yaşanan salgın sistemin tüm kirli ve sömürücü

politikalarını deşifre ederken geniş kitleler ve gençlik ağır bir belirsizlik, işsizlik ve geleceksizlik sarmalıyla "evdekal"maya zorlanmıştır. Biliyoruz ki egemenler vahşi sömürü politikaları sonucu olan bu salgını da kendi lehlerine çevirecek çöküş süreçlerini halka fatura etmede beis görmeyeceklerdir. Kendi sömürü çarklarını döndürmeye yönelik tahkim ettikleri eğitim sistemleri ve politikaları salgından sonra da sürecektir. Halk gençliği geleceksizliğin, yozlaşmanın ve apolitizasyon politikalarının kısılcığında egemenlerin geleceğinin teminatları olarak görülmeye devam edilecek. Peki halk gençliği ile gelecek arasında örülen bu duvar nasıl yıkılacak? Elbette ki yarını fethetme mücadelesi ile. Umutsuzluk ve yığınlaşma karşı elimizde geleceği kazanacak, sınırsız ve sömürsüz bir dünyayı yaratacak olan ezilenlerin kurtuluş bayrağı var. Çelişkilerin yoğunlaştığı bu yangın günlerinde yangını büyütmek isyanı yaymak, egemenleri ve sistemlerinin sac ayaklarını teşhir etmek ve buna karşı mücadeleyi yükseltme görevi bizleri beklemektedir.

"KRİZ RANTÇILIĞI" VIRÜS DİNLEMİYOR!

Diğer yandan emekçi halk salgınla boğuşurken faşist diktatörlük krizden fırsat yaratmanın peşine düştü.

İnfaz Yasası'nda yapılması planlanan değişiklik yasalasırken bunlara bir yenisi de üniversitelere dönük yasa teklifi ile eklendi. Geçtiğimiz günlerde eğitime verilen aranın telafisine ilişkin yapılan meclis görüşmelerinde, vakıf üniversitelerine teşvik başta

Salgını da Kadına Yönelik Şiddeti De Üreten Sistemin Kendisidir

Salgın dünyada ve yaşadığımız coğrafyada gün geçtikçe yayılırken bedeli de işçilere, kadınlara, çocuklara ve gençlere ödetilmek isteniyor. Bu süreçte işçi sınıfı ve ezilenleri hedefine koyan devlet kadın düşmanı yüzünü de çıkardığı yasalarla bir kez daha ortaya koymaktan geri durmadı. Salgının yaygınlaşmasıyla birlikte 'evde kal' çağrıları da yaygınlaştı. Tüm aile bireyleriyle evde kalmanın kadınlar için bir 'bedel'i de oldu. Salgın günlerinde kadınların iş yükü artarken tüm dünyada kadına yönelik şiddet arttı.

Salgın süreci ve egemen sınıfların salgına karşı aldıkları "tedbir"ler kadınlar için "tedbir" olmaktan uzak, şiddet ve iş yükünü artıran politikalar olarak ortaya çıkmaktadır. Toplumsal cinsiyet rolleri ve cinsiyetçi iş bölümü ile birlikte kadının omuzlarına yıkılan temizlik, çocuk ve yaşlı bakımı, yemek yapmak vs. salgın süreci ve evde kal çağrılarıyla 2-3 kat daha arttırdı. Bu süreçte kadınlar fiziki şiddetin yanı sıra psikolojik şiddetinde en yoğununa maruz kalmaktalar. Erkeği işe, çocuğu okula gönderen kadının 'bir nebze' olsun iş yükü daha hafifliyordu. Tüm aile bireylerinin evde bulunmasıyla birlikte iş yükü daha da

artan kadın kendini sürekli bir uğraş ve ertesi gün ne yapacağını stresi içerisinde bulmaktan alıkoyamıyor. Bu durum kadın üzerindeki psikolojik baskıyı katmerlendiriyor.

Salgının daha da derinleştirdiği kriz süreciyle birlikte şimdi geçim derdinin sıkıntıları da evdeki yaşantıya yansımaktadır. Salgının yaygınlaşmasıyla birlikte çok sayıda işçi işinden atıldı ya da ücretsiz izne gönderildi. Haliyle tüm bunların üzerine artan işsizlik ve sefalet günleri de eklenmiş oldu. İşsizliğin ve sefaletin yarattığı toplumsal baskı kadına yönelik şiddeti de artırmış, işsiz kalan erkek 'güçsüz' gördüğü kadına yönelik şiddetini artırmıştır.

Yalnızca koronavirüs salgınının açıklandığı 11 Mart ve 31 Mart tarihleri arasındaki 20 günlük süreç içerisinde 14'ü evinde olmak üzere 21 kadın erkekler tarafından katledildi. Türkiye'de kadına yönelik şiddet yüzde 38,2 artmış durumda. Verilere göre de şiddete karşı destek hatlarının en çok arandığı süreç salgın süreci oldu. Devletin polisi şiddete maruz kalan kadınları, koronavirüsü bahane ederek evlerine geri gönderiyor. Yetmiyor Adana'da bulunan 3 kadın sığın-

ma evinden biri koronavirüs salgınının bahane edilerek kapatılıyor. Devlet şiddeti önlemeyi değil artırmayı, kadınları da çaresiz bırakmayı tercih ediyor.

Bir bütün ezilenlere saldıran egemenlerin kadınlara yönelik politikaları da ölüm pahasına üretim dayatması yaptığı işçilerle ve yok saymaya çalıştığı siyasi tutsaklarla eşdeğerdir. Egemen sınıfların politikaları ve çıkardığı infaz yasası, kadınları korumaktan uzak olmakla birlikte erkek şiddetini cesaretlendirici ve kadın cinayetlerine, çocuk istismarına teşvik edici bir yerde durmaktadır. Hiçbir tedbir alınmaksızın salınacak olan istismarcılar, zanlılar ve katiller kadınlar ve çocuklar için büyük tehlike oluşturmaktadır. Hatta belki çoğu kadın ve çocuk onları bu suçu işleyip bırakılanlarla aynı evde yaşamaya maruz kalacak.

Devlet koronavirüs salgınını fırsata çevirdi, TCavüzcü ve istismarcı yüzünü meclisten geçirdiği çocuk istismarının affına yönelik yasa tasarısıyla bir kez daha ortaya çıkardı. İstismarcı suçu işlediği tarihte başkasıyla evli değilse, çocuk 14 yaşına girmişse ve şikayetçi değilse, aralarında 15 yıldan fazla yaş farkı yoksa çocuk istismar-

cısıyla evlenecek. Ve istismarcının tekrar hapse girmemesi için en az 5 yıl evli kalma şartı var. Neredeyse her gün kadın cinayetlerinin ve çocuğa yönelik istismarın yaşandığını düşünürsek istismarcı bir daha hapse girmemek için 5 yıl boyunca çocuğu tehditle, zorbalıkla, işkenceyle de tutacaktır. Koronavirüs salgınının arkasına sığınarak yeni infaz paketiyle çocuğa yönelik istismarın suçlarının affının önü açılıyor. Çocuk istismarının ve kadına yönelik şiddetin affı olamaz.

Salgın ne kadar sınıfsalsa kadına yönelik şiddet ve çocuk istismarı da sınıfsaldır, sınıfsal bir temele dayanır. Kapitalist-emperyalist sistemin ortaya çıkardığı sorunların -koronavirüs salgını gibi- ekonomik, sosyal vb boyutları da olmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistem, kadını ve çocuğu güçsüz olarak yaftalarken ve ikinci koluma koyarken erkeği de egemen güç olarak ortaya koymakta ve toplumu da bunun üzerinden şekillendirmektedir. Öyleyse kadın mücadelemizde sınıfsal ve sistemin özünü hedefleyen bir rotada olmak zorundadır. Kadınlar şiddete karşı kadın bilincini kuşanmalı, örgütlenmeli ve öz savunma hakkını kullanmaktan geri durmamalıdır.

Neoliberal Politikalarla Birlikte Çöken Sağlık Sistemleri

2008 yılında başlayan finans-kapital kaynaklı ekonomik krizden bu yana neoliberal politikanın çökme eşiğine geldiği artık egemenler tarafından da tartışılır olmuştur. Şubat ayında Çin’de başlayan ve Mart ayında dünya çapında bir salgına dönüşen korona pandemisi ile bugün bu çöküşün tasdiklendiğini söylesek aslında abartmış olmayız.

Neoliberal politikaların son eşiğinde “sosyal devlet” yapısının küçülmesinden dem vuran egemenler özelleştirme politikaları altında sağlık, eğitim, sosyal hizmetler gibi bir çok konuda da özelleştirmeye gitmişti. Özellikle Avrupa’da başlayan özelleştirmeler sonucunda sağlık sigortaları ya bağımsız ya da yarı bağımsız kurumlar haline geldi. Bunun aşılmasında zorlandıklarında farklı meslek grupları için kurulan sigorta sağlayıcıları önce bir çatı altında toplanıp sonradan hisseli satışlarla özelleştirildi.

“Tüm toplumun sağlık hizmetini sağlamanın eziciliğinden, bu konuda gerekli gereksiz çok harcama olduğundan, bu hususta vergilerin arttığından” bahseden başta emperyalist-kapitalist devletler olmak üzere birçok devlet bu özelleştirmeleri kampanyalar eşliğinde yaptı. Ortaya çıkan sonuç ise emekçilerin sırtına yıkıldı. İsviçre’de herkes kendi özel sigortasını yapmak zorunda iken diğer Avrupa ülkelerinde sigorta primleri artırılarak işçi maaşlarından kesinti yapılmaya başlandı.

Bu özelleştirmelerin devamında devletlere ait hastanelerin kapatılması veya satılması, sağlık personelinin azaltılması gibi tamamen ekonomik kaygıların hâkim olduğu politikalar takip edildi. Devletlerin yükünün azaltılması esprisi, devleti, bir noktada sadece zor aygıtı haline getirirken liberal devlet anlayışındaki “sosyal devlet” kavramının ise egemenler tarafından çöp sepetine atılmasını, sosyal alanın bir bütün olarak sermayenin yağmasına açılmasını sağladı.

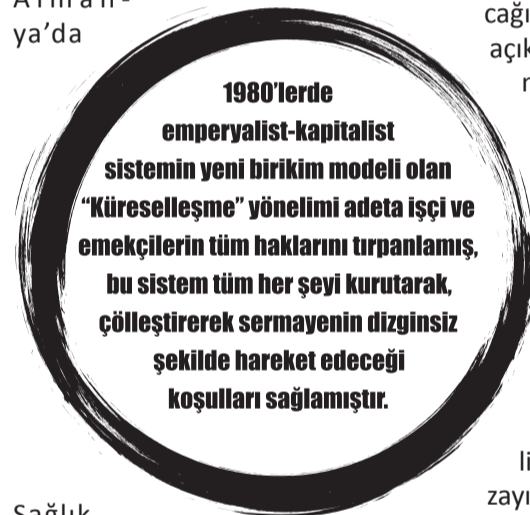
BİR VİRÜSLE TAKKE DÜŞTÜ

Korona pandemisinden sonra sağlık alanında “fazlalıklardan kurtulduğunu” iddia eden egemenlerin takkesi düşmüş oldu. Çin’de halen pandeminin kontrol altında olmadığı ve aslında devletin yeni vakaları sakladığı sesleri yükselirken Avrupa’nın en kuzeyindeki ülkelerden Amerika’ya kadar ulaşan virüs aslında pandeminin çok öncesinden sağlık sisteminin çöktüğünü ortaya koymuş oldu.

Virüs yayılma grafiği ile izah edilen durumlarda hastanelerin yoğun bakım ünitelerindeki yatak sayısı, bun-

lara kaç yatak daha eklenebileceği belirtilirken enfeksiyon durumunun bunun altında tutulması konusunda tedbirler alınacağı açıklandı. Kurulan özel hastaneler, tüm sağlık personelinin teyakkuza çağırılması vb. rağmen egemenlerin iddia ettiği gibi bir başa çıkış oluşturmadı. Nüfusa oranla çoktan sayısı ve kapasitesi daraltılmış olan hastaneler duruma çare olmuyor. Sağlık sistemi konusunda WHO (Dünya Sağlık Örgütü) tarafından dünya ikincisi seçilen İtalya’da şu anda tıbbi personel kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek zorunda bırakılıyor. Tıpkı İspanya’da olduğu gibi... Sağlık sisteminin resmen çöktüğü bu ülkelerde şu anda sağlık personeli uyumak haricinde evlerine dahi gidememektedir. Hastanelerde koridorlarda ilk müdahaleler yapılıyor. Kırsal kesimlerde kiliseler hastanelere dönüştürülmüş halde ama sağlık hizmeti vermekten oldukça geri bir durumda.

Almanya’da

Sağlık

Bakanlığının açıklamalarına rağmen Merkel’in “Nüfusun %60-80 gibi bir oranına bulaşacak” demesi, zaten var olan sağlık sisteminin buna yanıt olamayacağı ispatı oldu. Ev doktorlarına (yani aile hekimlerine) yapılacak ziyaretler yasaklandı. Ağır yaralanmalar haricinde hastane ve acil servis kullanımı tamamen askıya alındı. Benzer bir tutumu Avusturya ve Yunanistan izledi. Avusturya’da en fazla 2.980 yoğun bakım yatağı olduğu söylenirken enfekte olanlar kendi evlerinde karantinaya gönderildi. Virüsün Avrupa’daki yayılmasında skandal denecek bir rol oynayan Avusturya, Türkiye’de olduğu gibi “hepimiz aynı gemideyiz” diyerek devlet partileri ve işverenler arasında dayanışmayı belirten “Takım Avusturya” adında bir platform açıklarken uzun süredir aile hekimlerinin sayısının azaltılması, artan sigorta primleri, turizm bölgelerinin enfekte olmasına rağmen geç karantina uygulanması gibi konularda ise hiçbir açıklama yapmadı.

Sağlık sisteminin çöküşünde en fazla tartışma ise şu anda İngiltere’de mevcut. Tam bir göçmen ülkesi olan İngiltere’de göçmen kökenli doktorların her zaman en düşük kademedeki ve hastalarla iç içe çalışıyor olması, pandemiden sonra 2.000 kusura doktorun bir haftalık süre zarfında istifası ve en son 8 göçmen doktorun hastalarından kaptıkları virüs yüzünden ölmesi İngiltere’de sadece sağlık sektörü politikalarını değil sağlık personelinin nasıl bir kültür altında çalıştığını da tartışmaya açtı.

IBAN’LI SAĞLIK HİZMETİ

Türkiye de yıllar yılı neoliberal politikaları uygulamada gösterdiği “girişimci ruhun” faturasını emekçilere kesmiş halde. Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, dünyaya örnek bir sağlık sistemine sahip olduklarını söylediği anlarda WHO Türkiye’de 42 bin koronavirüs hastası olduğunu, günlük vaka sayısının 4 bini geçtiğini ve sağlık sisteminin bu rakamları kaldıramayacağından kaynaklı endişeli olduklarını açıkladı. Erdoğan’ın halka IBAN numarası dağıttığı şu günde bile yıllık 400 milyar dolarlık ön ödeme tahhütü bulunan üçüncü köprü ihalesi, günlüğü 40 bin dolar mal olan saraylar tartışılmaz olabiliyor. Lakin şu anda hastanelerde korkarak ve gereğinden fazla çalıştırılan sağlık personelinin durumu bir gerçeğin de ifadesidir. Devlet hastanelerinin özelleştirme politikalarına yönelmesi için kasten zayıflatılması, “FETÖ” soruşturmaları itibarıyla birçok sağlık çalışanının işten çıkarılması ve halen 7 binden fazla doktora ön güvenlik soruşturmasını aşamaması sebebi ile görev başı yaptırılmaması, nasıl bir tedavi uygulanacağı ve bu tedaviyi kimin karşılayacağı konusunda net bir sonuca varılamaması zaten Türkiye’de de sağlık sisteminin salgından önce çöktüğünü ispatlamaktadır. Türkiye’de hiçbir zaman “sosyal devlet” tartışmalarına uygun bir sağlık sistemi olmadığı gibi bugün gelinen noktada hiçbir sağlık hizmetinin halk sağlığına olumlu anlamda ciddi bir etkisinin olmadığı bir gerçekliktir.

“Halk için sağlık” ilkesinin göstermelik bile kalmadığı Türkiye’de, bu koşullar altında zorunlu çalışanları ve halkı bekleyen gerçekliği gündeme düşen haberler dahi tanımlamaya yetiyor. İzmir’de olduğu gibi işbaşı yapması için eli sopalı çeteler, çöpten yiyecek toplamak zorunda kalanlara “geber” diyen Aile ve Sosyal Hizmetler İstanbul İl Müdür Yardımcısı Nail Noğaylar, 31 ilde sokağa çıkma yasağını 2 saat önce açıklayan ve daha erken açıklan-

nabileceği konusunda gelen soruya “Sanırsam daha fazla panik olurdu” diyen Süleyman Soyluların karşıladığı bir ülke burası. Eczacıları, satılan maske üzerinden vurgunculukla suçlayan, maske dağıtmayı ve Diyarbakır’a cenaze taşımayı PTT’ye görev olarak veren ancak hastanesi ve doktoru olmayan bir devletle karşı karşıyayız. Korona ile çöken elbette sadece sağlık sistemi değildir. Çöken, azınlığın çıkarı için çoğunluğun yaşam hakkını bile görmezden gelen mevcut sistemdir.

SOSYAL DEVLET HANGİ ARA ÖLDÜ?

Tüm bunların arasında şu soruyu herkesin sorması lazım: Sosyal devlet hangi ara öldü? Açık ki zaten ölü olan bu anlayış, özelleştirmeler ile defnedilmiştir. 1980’lerde emperyalist-kapitalist sistemin yeni birikim modeli olan “Küreselleşme” yönelimi adeta işçi ve emekçilerin tüm haklarını tırpanlamış, tüm her şeyi kurutarak, çölleştirerek sermayenin dizginsiz şekilde hareket edeceği koşulları sağlamıştır. Türkiye’de 1995’te başlayan ve Yap-İşlet-Devret sisteminden doğrudan Yap-Sat sistemine geçilmesi; Avrupa’da kamusal alanda devlet yükünü azaltmak adına özel sermayeye bu kamu alanlarının açılması; bir bütün olarak kamu uygulamalarının artık yeni bir piyasa alanına dönüştürülmesi gibi politikalar bu duruma sebep olmaktadır. İnsan unsuruna değil gelir unsuruna bakan ve özel mülkiyet ilişkisine dayanan hiçbir sistemin kamusal alanda tüm toplumun ihtiyacını karşılayacak bir kamu hizmeti sunması beklenemez. Amerika’daki salgını hat seviyeye getiren hastane azlığı değil sağlığın pazar haline getirilmesinden dolayı devlet hastanelerinin kapatılıp yerine kapasitesi düşük özel hastanelerin oluşturulmasıdır. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi. Avrupa’da sağlık sistemini zorlayan; sağlıkta en fazla kâr getirebilecek uzmanlıkların özelleştirme politikası eşliğinde sigorta kapsamından çıkartılıp özel hastanelere devredilmiş olmasıydı. Zaten ödenen vergilerden geliri tahsil edilmiş olan sağlık hizmetlerinin metalaştırılması; bunu pazar haline getirebilmek için sağlık sisteminin kapasitesinin küçültülmesi, her ülkede sağlık çalışanlarına uygulanan çeşitli baskıların yükseltilmesi, işte tüm bu olaylar koronanın değil azınlığın çoğunluğu en fazla gelir ilkesi ile ezmesini yani emperyalist-kapitalist sistemin ve onun var ettiklerinin asıl virüs olduğunu ispatlamış oldu. O zaman şimdi hep birlikte soralım ama biz-bize değil, herkese; bu sağlık sistemini Kovid-19 mu yoksa emperyalist-kapitalist sistem mi çöktürdü?

1. Kongre Sistemden Köklü Kopuşlar Gerçekleştirmenin Çağrısıdır! -2

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Kolektif Hareket ve Gelişimi Önemseme Düzeyimizdeki Zayıflıklar

Sistem nasıl kitleleri, kendi saldırıları karşısında yalnızlaştırma ve bu saldırılarının içinde kaybolmuş, içinden çıkılmaz, buhrandan kurtulamaz ama söylemde “özgür” olduğuna inandığı hayatlara hapsetmeye çalışıyor ve bunda büyük ölçüde de başarı sağlamaktadır. Sistemin yarattığı bu etki devrimci saflarda da belli yönleriyle kendini göstermektedir. Bu etkilerin önde gelenlerinden biri de bireysellik hastalığıdır. Bireysellik, devrimci saflarda örgütsüz kitlelerdeki gibi kendisini kaba bir biçimde açığa vurmaz ve öyle yaşanmaz. Sistemin güçlü etkisinde olan bir kişi, bireysel düşünce tarzını “Her koyun kendi bacağından asılır” bananeciliğiyle rahatlıkla ifade ederken; devrimci saflarda olan birey, bunu daha incelikli olarak dışa vurur. Dikkat edilirse çokça duyacağımız ve kendimizde de fark edeceğimiz ki; “Ben işimi yaptım” veya “Yoldaşlar görevini yapmamış, ben ne yapayım!” savunma cümleleri sıklıkla kullanım alanımızdadır. Meseleleri böylece kendi dışımıza atmış, kendimizi sorunun merkezinden kaydırmış oluruz. (!)

Kolektif gelişimi ele alışımızda, başka tarzda dar bireysel bakış açısını barındırdığımızı da söyleyelim. Öyle ki, kendi alanımız ya da sorumlusu olduğumuz yoldaşların, gözümüzü ilk yönelttiğimizde görebildiğimiz çevrenin sorunları, bizim bütün dünyamızı olabiliyor. Başta diğer alanların sorunları, Proletarya Partisi'nin genel sorunları, devrimci mücadelenin sorunları vs. bizim dışımızda yürüyen olgular olarak görülebiliyor. Ve yaygın olan şekilleniş ve bakış açısı esas olarak böyledir. İşler yürüyor ama nasıl, sorunlar var ama nasıl çözülecek veya

kim çözecek, şu ya da bu görevi kim yerine getirecek, o iş nasıl yapılabilir vs. vb. sorularını kendimize yeterince sormadığımız, genel meselelere dair kafa yormadığımız ve aynı zamanda kendi görev ve sorumluluğumuz olarak görmediğimiz ortada.

Diğer yandan, merkezi bir politikayı ya da faaliyet alanımıza özgün bir politikayı eyleme dönüştürecek olduğumuzda bireysellik kendisini yine başka bir biçimde açığa vurur. Politikamızı oradaki kolektif yapıya ve çevresine kavratmadan, pratiğe dair bir planlama yapmadan, bu planlamanın nasıl yürüdüğünü denetlemeden, bütün bu kişisel ve kolektif sorumlulukları yerine getirmeden faaliyete başlama tarzı, bizdeki bireyselliğin bir başka göstergesidir. Ve bu tarzda hareket etmenin sonucunda, politikanın hayata neden geçirilemediği ya da neden eksik ve hatalı uygulandığı gelir gündemimize yerleşir... Politika belli bir ölçüde hayata geçmiş olsa dahi, o politikamızın açığa çıkaracağı enerji, örgütlü yapılara ve dolayısıyla kolektife dönüşmemiş olur. Kişilerin dar çalışmasından öteye geçemez. Devrimci çalışmayı bu şekilde işletmeye çalışan yoldaşların bütün koşullarını kısırlıktan muzdariptir. Bu kısır döngü, faaliyeti ve yoldaşları ileri taşımaktan ziyade geriletir, günü ve anı kurtaran bir faaliyet ve şekilleniş kaçınılmaz olur. Bu gerçeklik ne devrim mücadelesini ileri taşır ne de bu mücadelenin ihtiyacına uygun militan ve kadroyu yaratmaz, yaratamaz. Ufku günü kurtarmakla sınırlı militan, geleceğe değil güne hapsolan faaliyet, “belirsiz” ufuklara yürüyüşü de beraberinde getirmektedir. “Geleceksiz” ve hedefsiz yürüyüş içindeki militanın mücadeleyi kavrayışı ve kendini onun içinde varetme mücadelesi de “geleceksizliği” aşabildiği ve geride bırakabildiği oranda sağlamlaşmakta

ve gelişim kaydetmektedir.

Mevcut sistemin topluma empoze ettiği ve saflarımızda da yansımaları gördüğümüz diğer temel hastalıklardan biri de olayları, olguları inceleme, çözümlenme noktasında tembel veya uyuşuk kodlanmanın bir ürünü olarak sol sekterlik ve liberalizm. Sistem, bugün ortaya çıkan her tür toplumsal sorunun, ekonomik-siyasal çelişkinin temelinde yatmasına rağmen, toplumu yaşananların görünen kısmına yönlendirmektedir. Çözüm yolu olarak ortaya koydukları da, sadece bu açığa çıkan yanlara yine kendi çıkarları doğrultusunda müdahaleleri içermektedir. Örneğin toplumsal çürümenin ve yozlaşmanın temelinde ekonomik çelişkiler yatarken, sistem bu gerçeği perdeler ve “çözüm” olarak askeri ve polisiye tedbirlerle geliştirir. Bu durum emekçilerin, olayların nedenlerini görmesini emellerken kendi sınıfından olanlara düşmanca bakmasına neden olur. Bu yabancılaşma toplumun iliklerine kadar işlenmiş ve devrimci saflarda da yansımaları fazlasıyla bulmuştur. Yoldaşlarımızın ve faaliyet alanlarımızdaki sorunların sadece açığa çıkan yanlarına, araştırma ve incelemeye yönelmedeki ataletimizi aşmak ancak sorunların görünen kısmıyla değil, nedenleriyle ilgilenmek ve çözümlenmekle mümkün olacaktır. Ancak bu noktada yapılacak güçlü ve doğru çözümlenmeler bizi doğru noktalara ulaştıracaktır, doğru bir anlayışla müdahale etmemizi sağlayacaktır.

Asıl olarak, sorunların özünde yatan anlayışa karşı, temel ve ilkesel meselelerin kavranmayı, aşındırılması, laçkalaştırılması anlayışına karşı esaslı vuruşları yapmalı ve bu noktada tavizsiz olmalıyız. Sorunların yüzeye vuran yanları karşısında, gerekli yerde uygun esnekliği uygulamalı, ama illaki temelinde yatanları açığa çıkarıp izah ve ikna edebilmeliyiz. Bunu öğrenemediğimizde sekter ve yıkıcı, liberal ve yaşatıcı olunmaktadır. Birbirine zıt gibi görünen bu iki anlayış, sekterlik ve liberalizm bu şekilde bir araya gelmektedir. Bu anlayışı üzerimizden atamadığımızda kendimizin de mücadelede uzun soluklu yürüyemeyeceğimizi unutmamalıyız. Çünkü zamanında çelişkileri tanımaya

çalışmayan, onlara karşı köklü nitelikli değişiklikleri gerçekleştirmeyi bilmeyen-öğrenmeyen; bir bütün olarak burjuva ideolojinin uzantılarına karşı uyanık ve müdahaleci olmayan; kendisini de, yönetip yönlendirdiği alanı da savunmasız bırakmış demektir.

“BÜYÜK BİR ENERJİ ANCAK BÜYÜK BİR AMAÇ İÇİN DOĞAR”

Enternasyonal proletaryanın tarihsel deneyimleri ve sınıf mücadelelerinin tarihi, burjuva sınıf ile proleter sınıf arasında kalan katmanların ideolojik-politik ve örgütsel şekillenmesini de içinde barındırmaktadır. Tarihte ve bugün, bu ara sınıf ve katmanlara dayanan hareketlerin ve anlayışların birçok rengini görüyoruz. Ancak hepsinin malul olduğu ana çizgi, bilimsel sosyalizmden ziyade ütopyik sosyalizm ve anarşizmdir. İdeolojik gıdalarını buradan alır, politik yönelimlerini, örgütsel hatlarını, strateji ve taktiklerini sistem içine kurarlar. Partisizlik, görgüsüzlük, başıbozukluk; uzlaşma ve kendiliğindencilik ya da sol lafazanlık, hayalcilik; işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin rolünü küçümseme bu anlayışların belli başlı öne çıkan özellikleridir. MLM'nin keskin kılıcı, bu anlayışlar karşısında bilmiştir dersek yanılmış olmayız. Ülkemizde de ideolojik-politik iklim ve bu tür hareketlerin etkisi; küçük burjuva sağ ya da sol devrimci hareketleri, Kurt Ulusal Hareketi'ni içine çekerek çizgi farklarının silikleşmesine yol açmıştır. Düşmanın özellikle 19 Aralık'ta hapishanelere yönelik fiziki saldırısı, devam eden süreçte büyük çapta saldırılarla fiziksel imhayı hedeflemesi, tecrit vd. zindan saldırıları, silahlı mücadeleye yönelik imha operasyonları, tasfiye süreci diye tanımladığımız bu sürecin fiziksel temelini atmıştır. Devam eden aşamasında da ideolojik-politik tasfiye süreci etkili bir şekilde devreye sokulmuştur. Başta illegal çalışma tarzı ve silahlı mücadeleye, onun başarısına inançsızlaştırma, devrimci hareketler üzerinde düşünsel bir kırılma yaratmış, zaten var olan örgütsel yetmezliklerle de bu kırılma büyümüştür.

Bu tür bir etki bizde açıktan yaşanmasa da proletaryanın ideolojisine, iktidar iddiasına, aynı zamanda ken-

dimize ve kitlelere yeterince güven duymama; düşmanı taktik olarak küçümseme ya da stratejik olarak kendi gücünün üstünlüğünü görmeme olarak kendisini alttan alta yaşıyor. Kitle ilişkilerimizi dar ele almamız, kitlelere (özelde işçi sınıfına) gitmedeki isteksizliğimiz, ruhsuzluğumuz; kitleleri halk savaşına (özelde gerilla savaşına) uygun şekillendirme yönlü güçlü bir bilinç ve çaba geliştirmiyor oluşumuz; örgütsel çalışmamızın ağırlığını legal alandan kurtaramıyor oluşumuz, illegal kurumsallaşmadaki kimi zayıflıklarımız; legal mücadele alanlarının ele alınışındaki sol ya da sağ yaklaşımlar ve daha bir dizi zafiyetli yanımız, hali hazırdaki durumumuzun ve aldığımız etkilerin ilan olarak karşımızda duruyor.

Yine örgütü kavrayıştaki geri bilinçte, içinden geçtiğimiz ideolojik-politik iklimin ve küçük burjuva devrimciliğinin etkisinin hatırı sayılır bir yeri vardır. Bu bilinç esas olarak sınıf mücadelesini ve sınıf mücadelesi içinde partinin misyonunu kavramamakla ilgilidir. Aynı zamanda proleter devrimcilikteki aşınma, laçkalaşma, uyuşukluk ortamı bu bilinci giderek köreltmektedir. Stalin yoldaşın "Partisizlik, açıklığı ve belirginliği değil, puslu havayı ve programsızlığı sever" değerlendirmesinden yola çıkalım: Yaşamlarımızdan çıkan sonuç, görünen resim, böyle bir hal tarz içinde olduğumuzu göstermiyor mu? Sınıf mücadelesi karşısında, örgütümüzün belirlediği görevler karşısında, alanımızdaki görev ve sorumluluklar karşısında yeterince açık ve belirgin konumlanmayı tercih edebiliyor muyuz? Yoksa örgüt dışında oluşturduğumuz puslu göğün altında, ilke ve programdan, ilkeli ve programlı yaşamdan, fizyonomiden yoksun olarak gün tüketiyor ve kendimizi bu şekilde avutup, kandırıyor muyuz?

Herkes kolektif ya da kendi yaşamından, alanından, bunlara eklenebilecek bir dizi daha değerlendirmeyi ortaya çıkarabilir. Ve bunu yapmalıdır da! Ayrıca her ileri hareketimizde, sınıf mücadelesinin her gelişme evresinde; sorunların veya çelişkilerin başka başka yönleriyle, yeni durum ve olgularla karşılaşacağımızı biliyoruz. Yeter ki bu çelişkiler veya sorunlar karşısında yılgınlık gösteren, sorunları dışına atan, çözümleri hep dışarıdan bekleyen bir tarzı benimsemeyelim. "Büyük bir enerji ancak büyük bir amaç için doğar" bunu unutmayalım!

Irak'ta ABD-İran Gerilimi; Savaş ve İşgal

Dünya halkları korona salgını ile uğraşırken, egemen güçler arasındaki çapul rekabeti hız kesmeden sürüyor. Ortadoğu'da virüs salgınıyla birlikte hakimiyet kurma savaşı devam ediyor. 2011 yılından beri bu rekabetin merkezi paylaşım savaşının sürdüğü Suriye idi. ABD-İran arasındaki çatışmaya bağlı olarak son dönemde Irak yeni gerilim sahası oldu. ABD'nin İran'lı komutan Kasım Süleymani'yi Irak'ta öldürmesi varolan gerilimi yükseltmiştir. Hemen her hafta ABD'nin Irak'taki üslerine yönelik saldırı ve ABD'nin buna misilleme yaptığı haberleri geliyor. Rusya ve Çin'in dolaylı yoldan dahil olduğu bu gerginlik önümüzdeki süreçte bölgesel ve küresel boyutta etkiler yaratarak devam edeceğini söylemek mümkün.

Öncelikle belirtmek gerekir ki ABD-İran arasındaki Iraktaki sürtüşme yeni bir durum değildir. ABD'nin Irak işgaliyle karşı karşıya gelmelerinin önu açılmıştı. İşgalle birlikte ABD askeri Irak'ta hakimiyet kurmayı hesaplıyordu. İşgal Şii güçlerin ABD karşılığında birleşmesine yol açtı. İran ABD'nin sahadaki askeri varlığına rağmen yerel Şii güçler üzerinden etkin bir aktör haline geldi. O günden bu yana ABD-İran arasındaki nüfuz mücadelesi sürmektedir. Bu mücadele son süreçte çatışmalı bir hal aldı. Süleymani suikastine İran, askeri üslere füze saldırısıyla cevap verdi. Son beş ayda ABD üslerine 24 roket saldırısı yapıldı. Geçtiğimiz haftalarda Tori askeri üssüne yönelik saldırıda 2 ABD, 1 İngiliz askeri öldü. Bu saldırıya misilleme olarak ABD Irak ve Suriye'de İran'a yakın Şii milis güçleri vurdu.

Peki taraflar arasındaki "düşük yoğunluklu savaş" niteliğindeki gerginliğin ardında Irak'a dair hangi emeller yatmaktadır? ABD emperyalizmi açısından baktığımızda emperyalist rekabette Çin'i birincil tehdit olarak gören ABD güçlerini Asya-Pasifik'e kaydırıyor. Bu ABD'nin Ortadoğu'dan tamamen çekileceği anlamına gelmiyor. Zira ABD'nin bölgeden çekilmesi emperyalist rekabette Rusya-Çin'in elini güçlendirecektir. Ki ABD'nin Ortadoğu'dan çekilmesi gerektiren bir durum da söz konusu değildir. Diğer yandan ABD'nin Ortadoğu'da eskisi

gibi tek hakim güç olması da ortadan kalktı. Pazar alanlarındaki rekabete ve güç kaybına paralel, ABD, Asya Pasifiğe yönelmeden önce Ortadoğu'daki varlığını koruyarak bölgedeki gelişmelere müdahale edebilecek stratejik bir alan kurmaya çalışıyor. Bu alan için Suriye'nin doğusunu da içine alan Irak'ın biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyor. Irak jeopolitik konumu itibarıyla Rusya'yı sıkı markajı altında tutmaya, İran'ın Suriye-Lübnan ve Filistin'e ulaşmasını engellemeye, Hamas, Hizbullah ve Esad'a desteğini kesmeye birebirdir. Bir yandan İran yayılmacılığı engellenirken, İsrail'in güvenliği de sağlanmış olmaktadır. ABD Irak'taki varlığını güçlendirerek Rusya'yı dengelemek istiyor. Aynı zamanda Rusya Körfezi, Körfez Mo-

etkin güç İran'ın Lübnan ve Suriye'ye ulaşmasına önemli olarak sağlamıştır. Bu sebeple Irak'ı kaybetmek yayılmacı hevesleri de zora sokacağını bildiğinden, ABD'yi Irak'tan çıkarmak istemektedir. Şii gruplar üzerinden ABD'yi askeri olarak yıpratarak, Irak'tan çekilmeye zorluyor. Bu gerilimde Çin ve Rusya'nın desteğini alan İran daha "gözü kara" kesilmektedir. Diğer yandan Rusya Irak'la S-400 pazarlığı yapıyor, petrol anlaşmaları imzalıyor, Irak'taki rekabete doğrudan müdahil oluyor.

Irak üzerinden sürdürülen, Irak'ın paylaşılması anlamına gelen bu sürecin bir diğer dolaylı aktörleri Körfez monarşileri ve TC'dir. ABD'nin yeminli uşakları olarak bu devletler İran'ı ve bölgedeki gücünü "güvenlik tehdidi" olarak görmektedir. Bu sebeple kimi konularda ABD ile zıtlasalar da söz konusu İran olduğunda ortaklaşıyorlar. Körfez monarşileri Irak'taki Sünni grupları İran'a birleştirmeye çalışarak ABD'ye destek sunuyorlar.

Irak'taki nüfuz savaşı giderek tırmanıyor. Hem ABD hem de İran Irak'ta geri

adım atmanın faturasının ağır olacağını farkındadır. ABD'nin Suriye'nin ardından Irak'ta da nüfus kaybetmesi, Ortadoğu'daki varlığını tehlikeye sokar. İran içinse yayılmacı politikasının önemli bir ayağı kesilmiş olur. Bu durum bölgedeki savaş halinin, halkların katledilmesinin uzun yıllar süreceğini gösteriyor. Nitekim tarafların kendi çıkarları için Şii-Sünni mezhep savaşı çıkarmasının da zemini oldukça güçlüdür. Tüm bunların faturasını canıyla-kaniyla Irak halkı ödemektedir. Halk, su, elektrik, temel gıda gibi ihtiyaçlarını karşılayamadığı gibi durum daha da kötüye gidiyor. Emperyalizm var oldukça savaşlar, işgaller katliamlar da var olacaktır. Bu sömürücü düzen dünya halklarına başka bir gelecek sunmamaktadır. Emperyalist çıkarlar uğruna ezilen halklar katledilmekte, yerinden yurdundan edilmektedir. Suriye, Yemen ve Irak'taki bu savaşın yarın başka bölgelerde olmayacağını garantisizdir. Ezilen dünya halklarının, bir ahtapot gibi kendini saran emperyalizme karşı direnmekten başka bir alternatif yoktur.

Her Devrim Kendi Kahramanlarını Yaratır

Onlar da Bizim Kahramanlarımız...

2017-18 kış kampından çıktıklarında kadın yoldaşlar olarak özgün örgütlenmişler, burada faaliyet öncesi bu yılın hedefleri üzerine tartışmışlardı. Deşt ve Mercan şehitlerinin yaraları hala çok tazeyken on ikilerin kaybı büyük bir boşluk yaratmıştı. Bu boşluğu doldurmanın, özellikle üç kadın yoldaşın özlemlerinin, yarım bıraktıkları görevlerinin kendi omuzlarında olduğunun bilincindediler. Kış boyunca çok tartıştılar, dersler çıkardılar, eleştirdiler, eleştirildiler. Öğrendiler, öğrettiler. Geçmiş faaliyetlerden çıkardıkları derslerle şimdi kendilerini daha güçlü hissederek karşılıyorlardı baharı. Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar, Kadın Komitesi Üyesi olarak bu faaliyetlerdeki sorumluluklarının daha da büyük olduğunun farkındaydılar. Çiğdem yoldaş aynı zamanda Bölge Komutanlığı Yedek Üyesi olarak askeri önderliğinde de sorumluluk alıyordu. Yine Nergiz yoldaş, bu yıl kendini askeri olarak daha da yetkinleştirmeyi, komutanlaşmayı hedefliyordu.

Şimdi sizi yazarken tartışmalarımızda, sohbetlerimizde, söylediğimiz türkülerde sesiniz eşlik ediyor bana... Mücadeleye dair söylenen ezgilerin her dönem güncelliğini koruduğunu ve her dönem ayrı bir anlam taşıdığını Çiğdem yoldaşın söylediği "Kızıldere" ezgisinde bir kez daha yaşıyorum. Şarkıyı söylerken sanki o anı yaşıyor ve onun coşkusuyla bağlamaya daha güçlü vuruyor... "Kerpiç bir ev vardı orda/Sarılmıştı dört bir yanda/ Her taraftan kurşunlara hedef oldu Kızıldere." Parçanın sonuna

kendinden bir katkı yapıp; "Devrime bedel vermiştik mahşerinde Aliboğazı" diye söyleyişi hala kulaklarımda şimdi. Ama nerden bilecekti ki; bir bahar günü bütün doğa Çiğdem ve Nergiz'e bezenmişken ve kaldıkları mevzi her taraftan kurşunlara hedef olurken o ezginin içinde yaşamaya devam edeceğini... "Oynuyordu yer yerinden/ Korkmuyorduk biz ölüm-

den" derken bu anı bizzat yaşayacağını ve yoldaşlarına "Teslim olmak yok yoldaşlar. Son mermimize kadar çatışacağız" diyeceğini...

23 Nisan 2018'de Aliboğazı böylesi bir direnişe tanıklık etti. Sabaha karşı yapılan uçak vuruşlarının ardından indirmeler yapılmış sabah operasyon başlamıştı. Kuşatıldıkları sığınakta iki

rek birbirlerine başarı dilekleriyle ayrılmışlardı. Operasyon başladığında Nergiz'in yanında olması Çiğdem'e ayrı bir güç veriyordu. Sık sık söylerdi "Çatışmaya girecek olursam özellikle bazı yoldaşların yanımda olması bana daha bir güç verir" diye. Bunların başında geliyordu Nergiz yoldaş da. "Onun bir çatışmada herhangi bir

yorlardı ama son görevlerini partiye yaraşır bir şekilde yerine getirmenin haklı gururuyla bakıyorlardı birbirlerine. "Hangimiz önce düşerse, diğeri bizim onun için de sıkacak" diyordu bu bakışlar... O anda tek bir şeye kilitlenmişlerdi. Düşman ve biz... Bu küçücük mevzide devrim ve karşı devrimin çatışmasıydı birazdan yaşanacak olan. O ana kadar o topraklara dökülen kanın sorulacak hesabıydı yaşanacak olan. Şimdi karşılarında her türlü tekniğiyle ateş püsküren, "şaşalı" TC ordusu duruyordu. Onun karşısında iki koca yürek, partinin kadın savaşçıları, silahlarının son mermilerine kadar düşmanın kendi deyimiyle "göğüs göğüse" yaşanan bu çarpışmada "hangimiz daha güçlüyüz" diyordu.

Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar... İki si de ismini şehit yoldaşlardan almış, her bahar açan Nergiz ve Çiğdem çiçekleri gibi onları yaşıyorlardı. Birlikte çok iş yaptılar. Ankara'da Komsomol faaliyetinde başlayan yoldaşlıkları, Dersim dağlarında daha da güçlendi. Birlikte yürüdüler en zorlu yolları. Çoğu kez tamamladılar birbirlerini. Her iki yoldaşın da teori ve politikaya ilgisi, sorgulayıcı yanları onları ideolojik politik tartışmaların aktif bileşeni yapıyordu. Tartışmalarda bir de aynı taraftalarsa bu onlara ayrı bir güç veriyordu. Hele de söz konusu parti, yoldaşlar olunca ikisi de çok tavizsizdi.

Grubun en renkli en coşkulu yüzlerindendi Çiğdem yoldaş. Halay çekmeyi, türkü söylemeyi bir de ağız dolusu kahkaha atmayı çok severdi. Yoldaşlığı bütün hücrelerinize kadar hissederdiniz Çiğ-

dem yoldaşla konuşurken. Her zaman mutlaka konuşacak bir şey bulur, kendini hissettirirdi. Hiçbir şey bulamazsa "Gelin hadi halay çekelim" diyerek eline mendili alıp çıkardı ortaya. Çiğdemle sohbet bir nehir gibidir aslında. Birikir birikir taşar. Kimi yerlerde engebeli, kimi yerde sakın, kimi yerde coşkun, kimi yerde hırçındır. Varmak

kadın yoldaş, destansı bir direnişle düşmana kayıp verdimiş yoldaşlarına kendilerini siper etmişti. Tıpkı Sinan ve Rıza gibi yaşatmak için ölümü kucaklamışlardı... Grubun komutanıydı Çiğdem yoldaş. Daha bir gün önce göreve giden diğer kadın yoldaşlarla sınımsız kucaklaşarak vedalaşmışlar, zorlu geçecek bu faaliyet dönemi için askeri taktik ve politikaları belirleye-

tereddüt göstermeyeceğinden eminim" diyerek en zorlu süreçlerde dahi omuz başında güven veren yoldaşların Partimizde olmasının haklı gururunu da yaşıyordu.

Operasyon başladığında da göz göze geldiler. O bakışlarda yoldaşlık, intikam, Parti, her şey vardı. Belki oradan sağ çıkamayabilirdi bunu bili-

istediği denize ulaşmakta kararlılığını hiç kaybetmeyen bir nehirdir o. Çiğdem yoldaş, bir komutan olarak yoldaşların başarıları karşısında gurur duyar, yapamadıkları bir şey olduğunda onu yüreğinde hisseder, ona elinden gelen yardımı yapardı. Hele de bunlar kadın yoldaşlarsa sonuç alana kadar peşini bırakmazdı. Bazen bu abartılı olsa da tabii...

Geyiksuyu'nda Sinan ve Rıza yoldaşların ölümsüzleştikleri nokta baskınında bir komutanın yaşayacağı en zor anları yaşamış, en kritik anda Sinan ve Rıza yoldaşla operasyon sonrası görüşmek üzere randevulararak grubun kalanını düşman çemberinin içinden çıkarmayı başarmıştı. Yoldaş-

ların kendi komutasında şehit düşmeleri onda derin yaralar açmıştı. "Nerde eksik yaptım" diye tartıştı her fırsatta. Onları yaşatmak için ölümü göğüslediklerini düşünüyordu şimdi. Ve kendileri de diğer yoldaşlarını yaşatmak için saldırıyı ilk göğüsleyecekti. Onlara onlar gibi yanıt olmak geçiyordu sürekli aklından. Aşkın, Bakış, Hakan gibi, Sinan ve Rıza gibi, Sefkan, Yurdal, Ünal gibi... Geyiksuyu'nda "Kadın timi" olarak yaptıkları eylemde tetiğe basmadan önce Zilan'ın gözlerine bakarak ondan güç aldığını söylemişti. Şimdi de Nergiz'in gözlerinde görüyordu o gücü. Nergiz de benzeri şeyleri geçiriyordu aklından, bundan emindi. "Teslim olmak yok" yoldaşlar dediğinde Nergiz'in

gururla gülerek bakışından almıştı bu gücü. Şimdi ikisi de hedefe kilitlenmiş, yaklaşan düşmanın üzerine yağdırmışlardı mermilerini.

Nergiz yoldaş, belki duygularını çok fazla sözlere dökmezdi ama onun ne hissettiğini ne yaşadığını bakışlarından anlardınız. Konuşunca sınırsız konuşurdu. Güçlü yanları çoktu. Verilen her göreve tereddütsüz yanıt verirdi. Yoldaşlarına bağlılığını Çiğdem yoldaşa 2015 Ekim'inde yazdığı bir notta şöyle ifade etmişti. "Şehitlerin her zaman bir duygusal ağırlığı oluyor hepimizde. Onlara dair anılar, düşünceler bir sürü şey dolaşiyor insanın kafasında. Bende de ilk başlarda böyle bir ağırlık oluştu, ağırlığı atıyorsun ama anılar aklında kalıyor. Anlatması, tarif etmesi zor oluyor ama yine de kendimi böylesi durumlarda çok daha güçlü hissediyorum; iyi ki örgütle tanışmışım, iyi ki gerillaya gelmişim diyorum. Yani yaptığım, yapmak istediğim her şey daha çok anlam kazanıyor."

PARTİ VE SAVAŞ KAÇKINLIĞINA KARŞI İDEOLOJİK, POLİTİK BARİKAT!

Partinin içinden geçtiği tasfiyecilik sürecinde ordu içindeki tartışmalarda hep sorgulayıcı olmuştu iki yoldaş da. Sorunlara partiden taraf bakmayı bilmiş, buradan kendilerine yeni görevler çıkarmışlardı. Sürecin ağırlığının farkındalardı. Yılgınlığa, tereddüde yer olmamalıydı... 2017 faaliyetinde Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar aynı alanda görev almıştı. Çiğdem yoldaş alan komutanıydı ve alanda hem komutanlık hem de savaşçılar kadın yoldaşlardan oluşturulmuştu. Partinin bu alandaki görevlerini yerine getirmek, kadın yoldaşların omuzlarındaydı. Askeri operasyonlarla hem gerilla gücüne hem de kitleye yönelik düşman saldırılarının daha da arttığı bir dönem yaşanıyor. Bu dönemde Parti içinde yaşanan hizip faaliyetinin ordu içindeki yansıması da önce bozgunculuk olarak sonra ise küçük bir grubun Partiden kaçtığı gibi savaştan da kaçmak üzere ordu dışına çıktığı bir süreç çakışmıştı. Böylesi bir süreçte özellikle politik görevler, sahiplenme ve ideolojik duruş daha fazla anlam kazanıyordu. Yoldaşlar bunun farkında olarak konumlanma kaygısı içindeydi ve bu süreçten güçlenerek çıktı iki yoldaş da.

Her iki yoldaş da özellikle kadın yol-

daşların daha da ileri çıkması için çok çaba gösterdi. Alandaki kadın çalışmalarına öncülük etti. Kadın yoldaşların askeri ve politik olarak yetkinleşmesi için önce kendilerinden başladılar. Hatalarına karşı sorgulayıcı yaklaştılar. Onlardan dersler çıkarıp yoldaşlarıyla tartıştılar. Öğrenirken aynı zamanda da öğretmesini bildiler. Alanda özellikle de Beşlerin temellerini attıkları kadın çalışmalarını geliştirip büyütmek için çok emek verdiler. Kitle faaliyetinde, askeri eylemlerde, teorik politik çalışmalarda en önce kendilerini önerdiler. Hiçbir pratikten kaçınmadılar. Zorlansalar da insan iradesinin her şeyin üstesinden geleceğini kendi pratiklerinde defalarca kanıtladılar. Depo yaptılar, kamp yaptılar, kazma, balyoz salladılar, ajitasyon propaganda faaliyetinde en önde yer aldılar, eylem örgütlediler, düşman öldürdüler... Yani savaşı tüm hücrelerinde yaşadılar. Çünkü kadının savaşta özne olması, bu savaşın destekçisi değil sahibi olduğunu göstermesi için herkesten çok partinin kadın komutanlarının, savaşçı kadınlarının daha fazla emek vermesi gerektiğini biliyorlardı. Çünkü kadın yaşamda olduğu gibi mücadelede de sürekli daha ileri atılarak eşitsizliği dengeye dönüştürme zorunluluğu taşımaktadır.

Nazım'ın dediği gibi korkunç ellerimizle bastırıp yaramıza dayanmaya çalışıyoruz şimdi bu acıya... Tıpkı dünyayı omuzlarımızın üstünde taşıyıp olanca gücümüzle kaldırmaya çalışmak gibi. Tıpkı çatışmada Nergiz yoldaşın ilk yara aldığı anda gücü tükenene kadar düşmana mermi yağdırmaya devam etmesi gibi. Çiğdem yoldaşın bunu görüp bir yandan yoldaşının yarasına bastırırken diğer yandan ikisi adına da silahını ateşlediği gibi... Gelecek güzel günlere olan umudumuzu kanımızla besleyerek diri tutmaya çalışmak böyle bir şey... Yoldaşının omzunu omuz başında hissedip o yokuşu aşmak böyle bir şey... Onlar devrime canlarını feda ettiler. Canımız, kanımız, her bir parçamız bu topraklara dağıldı... Bu davaya kanla bağlandık biz. Eğer kopacak olursak bunun bizim için ölüm olduğunu biliriz... Her devrim kendi kahramanlarını yaratır. Onlar da bizim kahramanlarımız olarak yüreklerimizdeki en güzel yeri aldılar...

Bir Yoldaş

20. YÜZYILIN ŞAFAĞINDA BİR SOYKIRIM

24 Nisan 1915 bir ulusun soykırımı uğratılma tarihidir. Bu tarih, uygarlığın, kültürün, maddi ve manevi zenginliklerin toprak altına gömülmesi, küller içinde kaybedilmesi, hafızalardan silinip, unutturulmak istenmesinin acı tarihidir. Bu tarih, yıkım ve ayağa dikilmenin, acıları bilince çıkarmanın, anıları sınıf kinine dönüştürmenin de tarihidir, ölüm ve yaşamın sentezidir. 24 Nisan insanlık tarihinde, bir ulusun zorba egemenler, zulümkarlar tarafından yok edilme, kıyım ve jenoside uğratılma tarihidir. Bu tarih aynı zamanda burjuva-feodal sınıflara karşı mücadele ve özgürleşme manifestosunun yazıldığı tarihtir de. Türkiye devrim ve insanlık tarihinin karanlık ve aydınlık sayfasına düşülen iki ayrı unutulmaz nottur, 24 Nisan.

TARİHSEL VE SOSYAL HER OLAY VE OLGUYA BAKIŞ BİR SINIF VE BİLİNÇ SORUNUDUR

Her sınıf kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda tarihe ve toplumsal olaylara, olgulara bir anlam yükler. Ermeni Soykırımı meselesinin, batılı emperyalistler tarafından dönem dönem gündeme getirilmesi, gerçeğin ortaya çıkarılıp suçluların yargılanması amacı taşımadığı bir gerçektir. Ermeni Soykırımı meselesi batılı emperyalistlerin elinde tamamen Türk hakim sınıflarına karşı kullanmak, baskı yapmak daha fazla ödün koparmak, imtiyaz elde etmek için bir politik koz haline gelmiştir. Ne zaman ki çıkarlarını pekiştirmek, geliştirmek ve güvence altına alarak daha fazlasını elde etmek istemişlerse bu meseleyi gündeme getirmiş, tartışmışlardır. Türk hakim sınıfları ise böyle bir gerçeğin hiç yaşanmadığını, hatta tam tersine Türklerin Ermeniler tarafından katliamlara uğratıldığını iddia edecek kadar tarihi olguları ters yüz etmektedir. Türk hakim sınıflarının Kürt sorununa yak-

laşımı neyse, Ermeni Soykırımı meselesine yaklaşımı da aynıdır. Dünya kamuoyu tarafından çok fazla sıkıştırılınca da sorunun araştırılması ve incelenmesi için tarihçilere, BM komisyonlarına havale etmeyi önermiştir. "Ermeni, Kürt, Yunan" sorunu, hangi süreçte ne zaman ve nasıl gündeme gelirse gelsin Türk hakim sınıflarının ve düzen partilerinin vazgeçilmez ve değişmez bir politik bakış açısı, tutum ve tavrıyla karşılaşılır. Bu ortak tavır gerici Türk şovenizmidir. İnkâr ve imha üzerine kurulu olan kıyıcılık,

inkar ve red üzerine kurulu olan şovenizm, yalan ve yok sayma üzerine kurulu olan saldırı ve çarpıtma politikaları TC egemenlerinin en belirgin ve tehlikeli reflexleridir. Türk egemen politikacılarının burjuva sağdan, sola kadar bütün politik partilerinin, asla değişmeyen temel tezleri ve savunuları faşist/şoven bir milliyetçilikten beslenir. Kürt, Ermeni ve Yunan sorunları hep bu temelde ele alınır, işlenir. Bundandır ki, Türk egemen ideolojisi Ermeni kelimesini bir küfür olarak kullanır.

YOK EDİLEMİYEN GERÇEKLER

Ermeniler, 20. yüzyılın başlarında insanlık tarihinin tanık olduğu kitlesel bir soykırımı uğradılar. 1915 yılında Alman emperyalizminin sınıfsal-dönemsel ve bölgesel çıkarları uğruna

Osmanlı savaşı hükümeti tarafından "tehcir kararnamesi" (zorla göç ettirme) ile Ermeni halkı binlerce yıllık tarihi topraklarından zorbalık ve vahşetle kopartıldı, büyük bir bölümü katledildi, sağ kalanlar da dünyanın dört bir yanına sürgün edildi. Bu sıradan toplu bir sürgün, yer değiştirme olayı değildi. Bu "tehcir" uygulaması bir milyonu aşkın bir halkın planlı ve sistematik bir şekilde imhası ve azgın bir soykırımı uğratılmasıdır. El konulan sadece maddi zenginlik değildi, bundan daha büyük yıkım ve imha

kirlerimizi asla! O yarı doğu ufuğunda belirecek. Ermeniler sosyalist Ermenistan'ı selamlayacaklar. İdam sehpa- larının kurulduğu yerde özgürlük doğ- laşmakta, ölümlerin yattığı yerde diriliş yaklaşmaktadır."

Tehcir uygulamasında, kabileler halindeki sürgün grupları varacağı yeri belli olmayan güzergahlarda arkalarında toprağın derinliğine gömülü kan çizgileri oluşturarak ilerlediler. İlerleyen her sürgün kafesi geride sadece ölümlerini bırakmadı, yarattıkları üç bin yıllık uygarlığı, tarihi mirası ve yaratılan zenginliklerinin izlerini de bıraktılar. Ermeni ulusal hareketinin öncülüğünü yapan Ermeni devrimci Taşnak Partisi yanlış bir taktikle İttihat ve Terakki Partisi'nin iktidarında kendi planlarını gerçekleştirebilecekleri düşüncesiyle onlarla işbirliğine girişti. İttihatçıların amacı sultanın despotik, zorba rejimi yerine, kısmi bazı reformlar yaparak iktidara gelmekti. Bunun için sultana karşı durumdaki gayri-müslimlerin politik örgütleriyle anlaştılar. Taşnaklar özellikle 1909'daki Adana katliamından sonra itttihatçılar olan güvenlerini yitirmelerine karşın onlarla işbirliğini devam ettirdiler. Gelişen Ermeni ulusal burjuvazinin politik temsilcisi olan Taşnak Parti-

si umudunu Avrupa diplomasisine ve Osmanlılar üzerinde baskı yapmasına bağlamıştı. Bu parti hiçbir zaman anti-emperyalist, anti-kapitalist bir parti olamadı. Ermenistan'ın özerkliği ile sınırlı tuttuğu politikasında bağımsızlık düşüncesi yer almadı. İttihat ve Terakki Partisi'nin "Tehcir Kararnamesine" yani zorla göç ettirme kıyımına karşı Ermeni halkını doğru bir direniş politikasıyla örgütleyebilecek ilerici ve devrimci bir önderliğin olmaması bu soykırımın kolay gerçekleşmesine neden olmuştur. Van, Muş, Sason, Zeytun, Musa Dağı gibi yerlerde gösterilen direnişlerin önderliğini politik sosyal devrimci partiler değil, küçük direniş çeteleri önderlik etmiştir. Direniş hareketleri tamamen kendiliğinden hareketler olmuştur. Birbirinden kopuk küçük direniş çeteleri

uygarlık ve kültürel imhadır.

24 NİSAN: KANLI ŞAFAK

24 Nisan şafağında Ermenilerin önde gelenlerine yönelik ilk tutuklamalara başlandı. 29 Nisan'a kadar devam eden saldırılarda 800'den fazla yazar, gazeteci, düşünür, doktor, öğretmen, sanatkar, ruhani dini liderler tutuklandı. Politikayla uğraşanlar Ayaş'a diğerleri Çankırı ve Çorum'a sürüldü. 24 Nisan günü Ermeni halkı yetiştirdiği en değerli evlatlarını kaybetmeye başladı. "Bağımsız Ermenistan kurma ve anarşistlik" iddialarıyla Hınçakyan Partisi'nden 20 Partizan ölüme mahkum edilerek, 15 Haziran 1915'de Beyazıt meydanında asılırlar. Onlardan Mateos Sarkisyan son nefesinde şöyle haykırıyordu: Siz bizim ancak vücudumuzu öldürebilirsiniz, ama fi-

arasında koordine ve işbirliği kopukluğunun olması, gelişen direniş hareketi arasında dayanışma ve desteğin büyümesini zayıflatmış ve yetersiz kılmıştır. Sürgünde ölmeyip de sağ kurtulanlar, dünyanın dört bir yanına yayılarak, Ermeni diasporasını oluşturdu. Tarihi topraklarında yurtlarında yarattıkları zenginlikleri, sürgün gittikleri yerlerde de yeşerttiler. Kendi ülkesinden çok sürgünde çoğunlukta yaşayan ilk ulus olma "hakkını" elde ettiler. Bugün adına Ermenistan denilen topraklarda üç milyon Ermeni yaşarken yurt dışında yedi milyon Ermeni yaşamaktadır.

Ermeni soykırımı yaşanmış bir gerçekliktir. Hiçbir tarihi "belge" yaşanmış bu toplumsal olguyu örtbas edemez, çarpıtıp, yalan haline getiremez. Yaşanan acı gerçeğin yansıması ve hükmü kağıt parçasıyla adına "belge" denilen sahtekarlıkla örtülemez. Nasıl ki toprağın ve külün gücü jenosidi örtbas etmeye yok saymaya yetmediyse aynı zamanda düzmece sahte kağıt parçaları da bu gerçekliği yok edemez ve yaşanmamış gibi

manipüle edemez. Hangi işkenceci, hangi zulümkar yaptığı barbarlığı "belge"ler? Hangi egemen zorba sınıf yaptığı katliam ve kıyımı kabul eder? Ermeni jenosidi de sadece belgelerle açıklanamaz. Oysa onlarca yazışma,

BİTMEYEN İNKAR: ERMENİ SOYKIRIMI

talimat ve emirler göstermektedir ki Ermeniler "tehcir" zorla sürgüne yollanmış ve sürgün boyunca başlarına gelmeyen kalmamıştır. Türk devleti "belgelenen" bir gerçeği kabul politikası ve tarzı bellidir. Tarihin gelmiş geçmiş ünlü diktatörlerinin, işkenceci zorbalardan hangisi yaptığı zulmü ve işkenceyi kabul etmiştir?

"Gerçeği bilmeyen kişi akli ermeyen zavallı bir cahildir ama gerçeği bilip de ona yalan diyen kişi düpedüz kattildir." (Bertolt Brecht)

Ermeni jenosidi toplumsal bir olgudur. Yaşanmış unutulmaz acı gerçekliktir. Milyonlarca insanın belleğine ve anılarına; kültür ve tarihine yerleşmiş toplumsal bir ağıttır. Bugün Ermeni müziğinin bu kadar acı ve derin olması hüznün ve kederli olmasının müziğin siyaha, yasa bürünmesinin jenositten başka bir nedeni olamaz. Anılar yaralı ve acıdır. Halen yaşlı Ermeni kadınları siyah yas elbisesini giyer, yıllarca üzerlerinden çıkarmadıkları siyah rengi adeta onun acısının rengi olur. Katliam ve kıyım ağıtları, geri toprağa anayurduna dönüş türküleri Ermeni halkını en fazla derinden etkileyen türküler ve ağıtlardır. Hâlen bir gün ortaya

çıkacak diye, bir ses bir haber verecek diye umutla sabırsızlıkla bekleyen acılı yürekler vardır. Halep'te, Tahran'da, Yerevan'da, Moskova'da, Marsilya'da, Kaliforniya'da dünyanın dört bir yanında radyolara, Ermenice basılan gazetelere kayıp ilanları verilir. Yaşadıkları yurtlarından zorla kopartılan bir ulus mülteci bir ulus haline getirildi. Böylesine somut ve gerçek olan tarihsel bir süreci evrak araştırması ve "belge" tartışmasına çevirmek isteyen TC devleti, sıkıştığı alanda diplomasi atağına geçmektedir.

Kapitalist-emperyalist sistemin varlığı, yoksulluğun ve cehaletin varlığı olmuştur/olacaktır. Onun varlığı yıkım ve kıyımların da varlığıdır. Ezilen sınıfların başına bela olan sermayenin egemen olduğu iktidarların gücü, her gün insan emeğini ve insanlığı yutmaktadır. Salgın hastalık, savaş, talan, dizginsiz sömürü, sefalet, nükleer tehlikeler, çaresizlik, sosyal yıkım, açlık, kitlesel işsizlikler bunların hepsi sermaye egemenliğinin dolaysız sonuçlarından başka bir şey değildir.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ömer Naci Güven: Bahçelievler Lisesi'nin önde gelen devrimci demokrat öğrencilerindendi. Sivil faşistlerin devrimci gençlik içerisindeki hedeflerinden biri haline gelmişti. 21 Nisan 1977'de, okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan sivil faşistler tarafından katledildi.

Ali Mete, Fecire Yıldırım, Müslüm Emre: 21 Nisan 1987'de, Dersim'de çatışmada şehit düştüler

İsmail Hanoğlu: Tokatlı olan İsmail Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. 1975'te Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Fabrika ve inşaatlarda işçilik yaptı. İyi bir propagandist ve ajitatördü, aynı zamanda iyi bir örgütçüydü. Her ilişkiye bir görev vererek onları örgütler, hem sorumluluk

derecesini, ciddiyetini hem de gelişme yönünü ölçerdi. Parti'nin bir hain hakkında verdiği ölümle cezalandırma kararını uyguladıktan sonra çıkan çatışmada 20 Nisan 1978'de, İstanbul Gültepe'de sivil faşistler tarafından katledildi.

TOKAT SERKİZ ŞEHİTLERİ

21 Nisan 1999'da Tokat Serkiz'de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden, gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillaları Erol Özel ve Özgür Güler şehit düştü.

Erol Özel: Çorum Mecitözü Dağsaray köyünde Alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocuk yaşlarda ailesi Gülsuyu'na

göç eder. Örgütlü faaliyetine TMLGB bünyesinde 1989'da başlar. Amasya'da okuduğu dönemde İl Sorumluluğu görevini yürütür. İstanbul'da gözaltına alınarak Bayrampaşa Hapishanesi'nde 3 ay tutsak kalır. 1991 Mayıs'ında Karadeniz Bölgesi'ne çıkartılan ilk gerilla birliklerinde yer alır. Bir süre yerel faaliyette görev aldıktan sonra tutuklanır. İdam cezasıyla yargılanırken Nevşehir Zindanı'ndan '93 yılında firar eder. Mart '93'ten şehit düştüğü tarihe kadar Karadeniz'de gerilla faaliyeti yürütür.

Özgür Güler: 1975 yılında Dersim Hozat'a bağlı Lolan köyünde doğar. Amasya'da okuduğu dönemde Proletarya Partisi ile ilişkiye geçer. Amasya'daki faaliyetleri nedeniyle polisin hedeflerinden biri haline gelir, gözaltında takındığı uzlaşmaz tavırla düşmanı çılgına çevirir. 1996'da Parti'nin çağrısıyla gerilla içerisindeki yerini alır. Dive Yaylası'nda düşman pususuna hedef olan gerilla biriminin komutanıdır. Yaralanmasına rağmen gerilla birimini pusu alanından çıkarmaya çalışmıştır.

Nurettin Gül: 1941 yılında Mazgirt'e

bağlı Kızılıçık köyünde doğan Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980 yılında sosyal faşistler tarafından pusu kurularak katledildi.

Elif Ataklı: Proletarya Partisi sempaticanı iken 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

MERCAN ŞEHİTLERİ

Nelere tanıklık etmemişti ki "Medetsiz Munzur." '38'lerden bu yana nice zulüm, nice direnişlere tanıklık etmişti Dersim halkı. Nice yiğidin kanı akmıştı o tarih yazılan topraklara. İlk umutlar orada atılmıştı toprağa ve yiğitlerin kanlarıyla sulanan tohum kök saldı toprağa ve büyüdü; inançla, umutla büyüdü yürüyüş. 25 Nisan 2000 tarihinde Dersim/Ovacık'ın Mercan Vadisi'nde Proletarya Partisi önderliğinde savaşan Halk Ordusu'na bağlı bir gerilla birliğinin düşmanla girdikleri çatışmada **Yusuf Ayata, Hasan Akyol, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Fikret Vural, Zeynel Erdoğan ve Mustafa Toptaş** ölümsüzleşti.

TARİHİ VE GELECEĞİMİZİ KAYPAKKAYA VE PARTİ

RUHUYLA KUŞANIYORUZ!

PROGRAM

GRUP İSYAN ATEŞİ
PINAR AYDINLAR
HOZAN CÖMERT
VEYSEL AYDIN
KAYA ASLANTEPE
BANDİSTA
PARTİZAN MÜZİK TOPLULUĞU
SİNEVİZYON

KONUŞMACILAR

PŞTA
RAGİP ZARAKOLU
ENTERNASYONAL DELEGASYON

**24 NİSAN
CUMA**

**21:00 [TR SAATİ]
20:00 [AVRUPA SAATİ]**

**CANLI
YAYIN**

**PARTİZAN MEDYA SİTESİ
FACEBOOK-TWİTER-YOUTUBE HESAPLARI**

www.partizanmedya.net

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[f yenidemokrasi1](https://www.facebook.com/yenidemokrasi1)

[@ yenidemokrasi1](https://www.instagram.com/yenidemokrasi1)

[t yeni_demokrasi1](https://www.twitter.com/yeni_demokrasi1)

[y yenidemokrasi6.net](https://www.youtube.com/channel/UCyeni-demokrasi6)

[e yenidemokrasigazetesi@gmail.com](mailto:yenidemokrasigazetesi@gmail.com)

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20